

Jov

¹ Bijaše èovjek u zemlji Uzu po imenu Jov; i taj èovjek bijaše dobar i pravedan, i bojaše se Boga, i uklanjaše se oda zla.

² I rodi mu se sedam sinova i tri kæeri.

³ I imaše stoke sedam tisuæa ovaca i tri tisuæe kamila i pet stotina jarmova volova i pet stotina magarica, i èeljadi veoma mnogo; i bijaše taj èovjek najveæi od svijeh ljudi na istoku.

⁴ I sinovi njegovi sastajahu se i davahu gozbe kod kuæe, svaki svoga dana, i slahu te pozivahu tri sestre svoje da jedu i piju s njima.

⁵ I kad bi se obredili gozbom, pošiljaše Jov i osveæivaše ih, i ustajuæi rano prinošaše žrtve paljenice prema broju svijeh njih; jer govoraše Jov: može biti da su se ogriješili sinovi moji i pohulili na Boga u srcu svom. Tako èinjaše Jov svaki put.

⁶ A jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih dođe i Sotona.

⁷ I Gospod reèe Sotoni: otkuda ideš? A Sotona odgovori Gospodu i reèe: prohodih zemlju i obilazih.

⁸ I reèe Gospod Sotoni: jesi li vidio slugu mojega Jova? nema onakoga èovjeka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla.

⁹ A Sotona odgovori Gospodu i reèe: eda li se uzalud Jov boji Boga?

¹⁰ Nijesi li ga ti ogradio i kuæu njegovu i sve što ima svuda unaokolo? djelo ruku njegovijeh blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji.

¹¹ Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaæe te u oèi.

¹² A Gospod reèe Sotoni: evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide Sotona od Gospoda.

¹³ A jedan dan kad sinovi njegovi i kæeri njegove jeđahu i pijahu vino u kuæi brata svojega najstarijega,

¹⁴ Dođe glasnik Jovu i reèe: volovi orahu i magarice pasijahu pokraj njih,

¹⁵ A Saveji udariše i oteše ih, i pobiše momke oštrijem maèem; i samo ja jedan utekoh da ti javim.

¹⁶ Dok ovaj još govoraše, dođe drugi i reèe: oganj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždrije ih; i samo ja jedan utekoh da ti javim.

¹⁷ Dokle ovaj još govoraše, dođe drugi i reèe: Haldejci u tri èete udariše na kamile i oteše ih, i pobiše momke oštrijem maèem; i samo ja jedan utekoh da ti javim.

¹⁸ Dokle ovaj još govoraše, dođe drugi i reèe: sinovi tvoji i kæeri tvoje jeđahu i pijahu vino u kuæi brata svojega najstarijega;

¹⁹ A to vjetar velik dođe ispreko pustinje i udari u èetiri ugla od kuæe, te pade na djecu i pogiboše; i samo ja jedan utekoh da ti javim.

²⁰ Tada usta Jov i razdrije plašt svoj, i ostriže glavu, i pade na zemlju i pokloni se,

²¹ I reèe: go sam izašao iz utrobe matere svoje, go æu se i vratiti onamo. Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje.

²² Uza sve to ne sagriješi Jov, niti reèe bezumlja za Boga.

2

¹ Opet jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a dođe i Sotona među njih da stane pred Gospodom.

² I Gospod reèe Sotoni: otkuda ideš? A Sotona odgovori Gospodu i reèe: prohodih zemlju i obilazih.

³ I reèe Gospod Sotoni: jesi li vidio slugu mojega Jova? nema onakoga èovjeka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla, i još se drži dobrote svoje, premda si me nagovorio, te ga upropastih ni za što.

⁴ A Sotona odgovori Gospodu i reèe: koža za kožu, i sve što èovjek ima daæe za dušu svoju.

⁵ Nego pruži ruku svoju i dotakni se kostiju njegovijeh i mesa njegova, psovaæe te u oèi.

⁶ A Gospod reèe Sotoni: evo ti ga u ruke; ali mu dušu èuvaj.

⁷ I Sotona otide od Gospoda, i udari Jova zlijem prištem od pete do tjemena,

⁸ Te on uze crijep pa se strugaše, i sjeðaše u pepelu.

⁹ I reèe mu žena: hoæeš li se još držati dobrote svoje? blagoslovi Boga, pa umri.

¹⁰ A on joj reèe: govoriš kao luda žena; dobro smo primali od Boga, a zla zar neæemo primati? Uza sve to ne sagriješi Jov usnama svojim.

¹¹ A tri prijatelja Jovova èuše za sve zlo koje ga zadesi, i dođoše svaki iz svojega mjesta, Elifas Temanac i Vildad Sušanin i Sofar Namaæanin, dogovorivši se da dođu da ga požale i potješe.

¹² I podigavši oèi svoje izdaleka ne poznaše ga; tada podigoše glas svoj i stadoše plakati i razdriješe svaki svoj plašt i posuše se prahom po glavi bacajuæi ga u nebo.

¹³ I sjeđahu kod njega na zemlji sedam dana i sedam noæi, i nijedan mu ne progovori rijeèi, jer viđahu da je bol vrlo velik.

3

¹ Potom otvori usta svoja Jov i stade kleti dan svoj.

² I progovoriv Jov reèe:

³ Ne bilo dana u koji se rodih, i noæi u kojoj rekoše: rodi se djetiaè!

⁴ Bio taj dan tama, ne gledao ga Bog ozgo, i ne osvjetljavala ga svjetlost!

⁵ Mrak ga zaprznio i sjen smrtni, oblak ga obastirao, bio strašan kao najgori dani!

⁶ Noæ onu osvojila tama, ne radovala se meðu danima godišnjim, ne brojila se u mjesece!

⁷ Gle, noæ ona bila pusta, pjevanja ne bilo u njoj!

⁸ Kleli je koji kunu dane, koji su gotovi probuditi krokodila!

⁹ Potamnjele zvijezde u sumraèje njezino, èekala vidjelo i ne doèekala ga, i ne vidjela zori trepavica;

¹⁰ Što mi nije zatvorila vrata od utrobe i nije sakrila muku od mojih oèiju.

11 Zašto ne umrijuh u utrobi? ne izdahnuh izlazeæi iz utrobe?

12 Zašto me prihvatiše koljena? zašto sise, da sem?

13 Jer bih sada ležao i poèivao; spavao bih, i bio bih miran,

14 S carevima i savjetnicima zemaljskim, koji zidaše sebi pustoline,

15 Ili s knezovima, koji imaše zlata, i kuæe svoje puniše srebra.

16 Ili zašto ne bih kao nedonošee sakriveno, kao dijete koje ne ugleda vidjela?

17 Ondje bezbožnici prestaju dosađivati, i ondje poèivaju iznemogli,

18 I sužnji se odmaraju i ne èuju glasa nastojnikova.

19 Mali i veliki ondje je, i rob slobodan od svoga gospodara.

20 Zašto se daje vidjelo nevoljniku i život onima koji su tužna srca,

21 Koji èekaju smrt a nje nema, i traže je veæma nego zakopano blago,

22 Koji igraju od radosti i vesele se kad nađu grob?

23 Èovjeku, kojemu je put sakriven i kojega je Bog zatvorio otsvuda?

24 Jer prije jela mojega dolazi uzdah moj, i kao voda razljeva se jauk moj.

25 Jer èega se bojah dođe na mene, i èega se strašah zadesi me.

26 Ne poèivah niti imah mira niti se odmarah, i opet dođe strahota.

4

¹ Tada odgovori Elifas Temanac i reèe:

² Ako ti progovorimo, da ti neæe biti dosadno? ali ko bi se mogao uzdržati da ne govori?

³ Gle, uèio si mnoge, i ruke iznemogle krijepio si;

⁴ Rijeèi su tvoje podizale onoga koji padaše, i utvrđivao si koljena koja klecahu.

⁵ A sada kad dođe na tebe, klonuo si; kad se tebe dotaèe, smeo si se.

⁶ Nije li pobožnost tvoja bila uzdanje tvoje? i dobrota putova tvojih nadanje tvoje?

⁷ Opomeni se, ko je prav poginuo, i gdje su pravedni istrijebljeni?

⁸ Kako sam ja vidio, koji oru muku i siju nevolju, to i žanju.

⁹ Od dihanja Božijega ginu, i od daha nozdara njegovijeh nestaje ih.

¹⁰ Rika lavu, i glas ljutom lavu i zubi laviæima satiru se.

¹¹ Lav gine nemajuæi lova, i laviæi rasipaju se.

¹² Još dođe tajno do mene rijeè, i uho moje doèu je malo.

¹³ U mislima o noænijem utvarama, kad tvrd san pada na ljude,

¹⁴ Strah poduze me i drhat, od kojega ustrep-taše sve kosti moje,

¹⁵ I duh prođe ispred mene, i dlake na tijelu mojem nakostriješiše se.

¹⁶ Stade, ali mu ne poznah lica; prilika bijaše pred oèima mojima, i muèeæi èuh glas:

¹⁷ Eda li je èovjek pravedniji od Boga? eda li je èovjek èistiji od tvorca svojega?

18 Gle, slugama svojim ne vjeruje, i u anđela svojih nalazi nedostataka;

19 Akamoli u onijeh koji stoje u kuæama zemljanim, kojima je temelj na prahu i satiru se brže nego moljac.

20 Od jutra do veèera satru se, i nestane ih navijek da niko i ne opazi.

21 Slava njihova ne prolazi li s njima? Umiru, ali ne u mudrosti.

5

1 Zovi; hoæe li ti se ko odazvati? i komu æeš se između svetijeh obratiti?

2 Doista bezumnoga ubija gnjev, i ludoga usmræuje srdnja.

3 Ja vidjeh bezumnika gdje se ukorijenio; ali odmah prokleh stan njegov.

4 Sinovi su njegovi daleko od spasenja i satiru se na vratima a nema ko da izbavi.

5 Ljetinu njegovu jede gladni i ispred trnja kupi je, i lupež ždere blago njihovo.

6 Jer muka ne izlazi iz praha niti nevolja iz zemlje nièe.

7 Nego se èovjek rađa na nevolju, kao što iskre iz ugljevlja uzlijeæu u vis.

8 Ali ja bih Boga tražio, i pred Boga bih iznio stvar svoju,

9 Koji èini stvari velike i neispitljive, divne, kojima nema broja;

10 Koji spušta dažd na zemlju i šalje vodu na polja;

11 Koji podiže ponižene, i žalosne uzvišuje k spasenju;

12 Koji rasipa misli lukavijeh da ruke njihove ne svrše ništa;

13 Koji hvata mudre u njihovu lukavstvu, i namjeru opakih obara;

14 Danju nailaze na mrak, i u podne pipaju kao po noæi.

15 On izbavlja ubogoga od maèa, od usta njihovijeh i od ruke silnoga.

16 Tako ima nadanja siromahu, a zloæa zatiskuje usta svoja.

17 Gle, blago èovjeku koga Bog kara; i zato ne odbacuj karanja svemoguæega.

18 Jer on zadaje rane, i zavija; on udara, i ruke njegove iscjeljuju.

19 Iz šest nevolja izbaviæe te; ni u sedmoj neæe te se zlo dotaæi.

20 U gladi izbaviæe te od smrti i u ratu od maèa.

21 Kad jezik šiba, biæeš sakriven, niti æeš se bojati pustoši kad doðe.

22 Smijaæeš se pustoši i gladi, niti æeš se bojati zvijerja zemaljskoga.

23 Jer æeš s kamenjem poljskim biti u vjeri, i zvijerje æe poljsko biti u miru s tobom.

24 I vidjeæeš da je mir u šatoru tvom, kuæiæeš kuæu svoju i neæeš se prevariti.

25 Vidjeæeš kako æe ti se umnožiti sjeme tvoje, i porod æe tvoj biti kao trava na zemlji.

26 Star æeš otiaæi u grob kao što se žito snosi u stog u svoje vrijeme.

27 Eto, razgledasmo to, tako je; poslušaj i razumij.

6

¹ A Jov odgovori i reèe:

² O da bi se dobro izmjerili jadi moji, i zajedno se nevolja moja metnula na mjerila!

³ Pretegla bi pijesak morski; zato mi i rijeèi nedostaje.

⁴ Jer su strijele svemoguæega u meni, otrov njihov ispija mi duh, strahote Božije udaraju na me.

⁵ Rièe li divlji magarac kod trave? muèe li vo kod piæe svoje?

⁶ Jede li se bljutavo bez soli? ima li slasti u biocu od jajca?

⁷ Èega se duša moja nije htjela dotaknuti, to mi je jelo u nevolji.

⁸ O da bi mi se ispunila molba, i da bi mi Bog dao što èekam!

⁹ I da bi Bog htio satrti me, da bi mahnuo rukom svojom, i istrijebio me!

¹⁰ Jer mi je još utjeha, ako i gorim od bola niti me žali, što nijesam tajio rijeèi svetoga.

¹¹ Kaka je sila moja da bih pretrpio? kakav li je kraj moj da bih produljio život svoj?

¹² Je li sila moja kamena sila? je li tijelo moje od mjedi?

¹³ Ima li još pomoæi u mene? i nije li daleko od mene što bi me pridržalo?

¹⁴ Nesretnomu treba milost prijatelja njegova, ali je on ostavio strah svemoguæega.

¹⁵ Braæa moja iznevjeriše kao potok, kao bujni potoci proðoše,

¹⁶ Koji su mutni od leda, u kojima se sakriva snijeg;

17 Kad se otkrave, oteku; kad se zagriju, nestane ih s mjesta njihovijeh.

18 Tamo amo svræu od putova svojih, idu u ništa i gube se.

19 Putnici iz Teme pogledahu, koji iđahu u Sevu uzdahu se u njih;

20 Ali se postidješe što se pouzdaše u njih, došavši do njih osramotiše se.

21 Tako i vi postaste ništa; vidjeste pogibao moju, i strah vas je.

22 Eda li sam vam rekao: dajte mi, ili od blaga svojega poklonite mi;

23 Ili izbavite me iz ruke neprijateljeve, i iz ruke nasilnièke iskupite me?

24 Pouèite me, i ja æu muèati; i u èemu sam pogriješio, obavijestite me.

25 Kako su jake rijeèi istinite! Ali šta æe ukor vaš?

26 Mislite li da æe rijeèi ukoriti, i da je govor èovjeka bez nadanja vjetar?

27 I na sirotu napadate, i kopate jamu prijatelju svojemu.

28 Zato sada pogledajte me, i vidite lažem li pred vama.

29 Pregledajte; da ne bude nepravde; pregledajte, ja sam prav u tom.

30 Ima li nepravde na jeziku mojem? ne razbira li grlo moje zla?

7

1 Nije li èovjek na vojsci na zemlji? a dani njegovi nijesu li kao dani nadnièarski?

2 Kao što sluga uzdiše za sjenom i kao što nadničar èeka da svrši,

3 Tako su meni dati u našljedstvo mjeseci zaludni i noæi muène odreðene mi.

4 Kad legnem, govorim: kad æu ustati? i kad æe proæi noæ? i sitim se prevræuæi se do svanuæa.

5 Tijelo je moje obuèeno u crve i u grude zemljane, koža moja puca i rašèinja se.

6 Dani moji brži biše od èunka, i proðoše bez nadanja.

7 Opomeni se da je moj život vjetar, da oko moje neæe više vidjeti dobra,

8 Niti æe me vidjeti oko koje me je viðalo; i tvoje oèi kad pogledaju na me, mene neæe biti.

9 Kao što se oblak razilazi i nestaje ga, tako ko siðe u grob, neæe izaæi,

10 Neæe se više vratiti kuæi svojoj, niti æe ga više poznati mjesto njegovo.

11 Zato ja neæu braniti ustima svojim, govoriæu u tuzi duha svojega, naricati u jadu duše svoje.

12 Eda li sam more ili kit, te si namjestio stražu oko mene?

13 Kad reèem: potješiæe me odar moj, postelja æe mi moja oblakšati tužnjavu,

14 Tada me strašiš snima i prepadaš me utvarama,

15 Te duša moja voli biti udavljena, voli smrt nego kosti moje.

16 Dodijalo mi je; neæu do vijeka živjeti; proði me se; jer su dani moji taština.

17 Šta je èovjek da ga mnogo cijeniš i da mariš

za nj?

¹⁸ Da ga pohodiš svako jutro, i svaki èas kušaš ga?

¹⁹ Kad æeš se odvratiti od mene i pustiti me da progutam pljuvanku svoju?

²⁰ Zgriješio sam; šta æu ti èiniti, o èuvaru ljudski? zašto si me metnuo sebi za biljegu, te sam sebi na tegobu?

²¹ Zašto mi ne oprostiš grijeh moj i ne ukloniš moje bezakonje? jer æu sad leæi u prah, i kad me potražiš, mene neæe biti.

8

¹ Tada odgovori Vildad Sušanin i reèe:

² Dokle æeš tako govoriti? i rijeèi usta tvojih dokle æe biti kao silan vjetar?

³ Eda li Bog krivo sudi? ili svemoguæi izvræe pravdu?

⁴ Što su sinovi tvoji zgriješili njemu, zato ih je dao bezakonju njihovu.

⁵ A ti da potražiš Boga i pomoliš se svemoguæemu,

⁶ Ako si èist i prav, zaista æe se prenuti za te i èestit æe uèiniti pravedan stan tvoj;

⁷ I poèetak æe tvoj biti malen, a pošljedak æe ti biti vrlo velik.

⁸ Jer pitaj preðaðnji naraštaj, i nastani da razbereš od otaca njihovijeh;

⁹ Jer smo mi juèerašnji, i ne znamo ništa, jer su naši dani na zemlji sjen.

¹⁰ Neæe li te oni nauèiti? neæe li ti kazati i iz srca svojega iznijeti rijeèi?

11 Nièe li sita bez vlage? raste li rogoz bez vode?

12 Dok se još zeleni, dok se ne pokosi, suši se prije svake trave.

13 Take su staze svijeh koji zaboravljaju Boga, i nadanje licemjerovo propada.

14 Njegovo se nadanje podlama i uzdanje je njegovo kuæa paukova;

15 Nasloni se na kuæu svoju, ali ona ne stoji tvrdo; uhvati se za nju, ali se ona ne može održati.

16 Zeleni se na suncu, i uvrh vrta njegova pružaju se ogranci njegovi;

17 Žile njegove zappleæu se kod izvora, i na mjestu kamenitu širi se;

18 Ali kad se išèupa iz mjesta svojega, ono ga se odrièe: nijesam te vidjelo.

19 Eto, to je radost od njegova puta; a iz praha nièe drugi.

20 Gle, Bog ne odbacuje dobrog, ali ne prihvata za ruku zlikovca.

21 Još æe napuniti usta tvoja smijeha i usne tvoje popijevanja.

22 Nenavidnici tvoji obuæi æe se u sramotu, i šatora bezbožnièekoga neæe biti.

9

1 A Jov odgovori i reèe:

2 Zaista, znam da je tako; jer kako bi mogao èovjek biti prav pred Bogom?

3 Ako bi se htio preti s njim, ne bi mu mogao odgovoriti od tisuæe na jednu.

4 Mudar je srcem i jak snagom; ko se je opro njemu i bio sreæan?

5 On premješta gore, da niko i ne opazi; prevraæa ih u gnjevju svom;

6 On kreæe zemlju s mjesta njezina da joj se stupovi drmajju;

7 On kad zaprijeti suncu, ne izlazi; on za- peæaæava zvijezde;

8 On razapinje nebo sam, i gazi po valima morskim;

9 On je naèinio zvijezde kola i štape i vlašiae i druge jugu u dnu;

10 On èini stvari velike i neispitljive i divne, kojima nema broja.

11 Gle, ide mimo mene, a ja ne vidim; proðe, a ja ga ne opazim.

12 Gle, kad uhvati, ko æe ga nagnati da vrati? ko æe mu kazati: šta radiš?

13 Bog ne usteže gnjeva svojega, padaju poda nj oholi pomoænici.

14 A kako bih mu ja odgovarao i birao rijeèi protiv njega?

15 Da sam i prav, neæu mu se odgovoriti, valja da se molim sudiji svojemu.

16 Da ga zovem i da mi se odzove, još ne mogu vjerovati da je èuo glas moj.

17 Jer me je vihorom satro i zadao mi mnogo rana ni za što.

18 Ne da mi da odahnem, nego me siti grèinama.

19 Ako je na silu, gle, on je najsilniji; ako na sud, ko æe mi svjedoèiti?

20 Da se pravdam, moja æe me usta osuditi; da sam dobar, pokazaæe da sam nevaljao.

21 Ako sam dobar, neæu znati za to; omrzao mi je život moj.

22 Svejedno je; zato rekoh: i dobroga i bezbožnoga on potire.

23 Kad bi još ubio biè najedanput! ali se smije iskušavanju pravijeh.

24 Zemlja se daje u ruke bezbožniku; lice sudija njezinijeh zaklanja; ako ne on, da ko?

25 Ali dani moji biše brži od glasnika; pobje-goše, ne vidješe dobra.

26 Prođoše kao brze lađe, kao orao kad leti na hranu.

27 Ako reèem: zaboraviæu tužnjavu svoju, ostaviæu gnjev svoj i okrijepiæu se;

28 Strah me je od svijeh muka mojih, znam da me neæeš opravdati.

29 Biæu kriv; zašto bih se muèio uzalud?

30 Da se izmijem vodom šnježanicom, i da oèistim sapunom ruke svoje,

31 Tada æeš me zamoèiti u jamu da se gade na me moje haljine.

32 Jer nije èovjek kao ja da mu odgovaram, da idem s njim na sud;

33 Niti ima meðu nama kmeta da bi stavio ruku svoju meðu nas dvojicu.

34 Neka odmakne od mene prut svoj, i strah njegov neka me ne straši;

35 Tada æu govoriti, i neæu ga se bojati; jer ovako ne znam za sebe.

10

¹ Dodijao je duši mojoj život moj; pustiaèu od sebe tužnjavu svoju, govoriaèu u jadu duše svoje.

² Reæi æu Bogu: nemoj me osuditi; kaži mi zašto se preš sa mnom.

³ Je li ti milo da èiniš silu, da odbacuješ djelo ruku svojih i savjet bezbožnièki obasjavaš?

⁴ Jesu li u tebe oèi tjelesne? vidiš li kao što vidi èovjek?

⁵ Jesu li dani tvoji kao dani èovjeèji, i godine tvoje kao vijek ljudski,

⁶ Te istražuješ moje bezakonje i za grijeh moj razbiraš?

⁷ Ti znaš da nijesam kriv, i nema nikoga ko bi izbavio iz tvoje ruke.

⁸ Tvoje su me ruke stvorile i naèinile, i ti me otvuda potireš.

⁹ Opomeni se da si me kao od kala naèinio, i opet æeš me u prah obratiti.

¹⁰ Nijesi li me kao mlijeko slio i kao sir usirio me?

¹¹ Navukao si na me kožu i meso, i kostima i žilama spleo si me.

¹² Životom i milošæu darivao si me; i staranje tvoje èuvalo je duh moj.

¹³ I sakrio si to u srcu svojem; ali znam da je u tebe.

¹⁴ Ako sam zgriješio, opazio si me, i nijesi me oprostio bezakonja mojega.

¹⁵ Ako sam skrivio, teško meni! ako li sam prav, ne mogu podignuti glave, pun sramote i videæi muku svoju.

¹⁶ I ako se podigne, goniš me kao lav, i opet èiniš èudesu na meni.

¹⁷ Ponavljaš svjedoèanstva svoja protiv mene, i umnožavaš gnjev svoj na me; vojske jedna za drugom izlaze na me.

¹⁸ Zašto si me izvadio iz utrobe? o da umrijev! da me ni oko ne vidje!

¹⁹ Bio bih kao da nigda nijesam bio; iz utrobe u grob bio bih odnesen.

²⁰ Nije li malo dana mojih? prestani dakle i okani me se da se malo oporavim,

²¹ Prije nego otidem odakle se neæu vratiti, u zemlju tamnu i u sjen smrtni,

²² U zemlju tamnu kao mrak i u sjen smrtni, gdje nema promjene i gdje je vidjelo kao tama.

11

¹ A Sofar Namaæanin odgovori i reèe:

² Zar na mnoge rijeèi nema odgovora? ili æe èovjek govornjiv ostati prav?

³ Hoæe li tvoje laži umuèkati ljude? i kad se ti rugaš, zar te neæe niko posramiti?

⁴ Jer si rekao: èista je nauka moja, i èist sam pred oèima tvojim.

⁵ Ali kad bi Bog progovorio i usne svoje otvorio na te,

⁶ I pokazao ti tajne mudrosti, jer ih je dvojinom više, poznao bi da te Bog kara manje nego što zaslužuje tvoje bezakonje.

⁷ Možeš li ti tajne Božije dokuèiti, ili dokuèiti savršenstvo svemoguæega?

⁸ To su visine nebeske, šta æeš uèiniti? dublje je od pakla, kako æeš poznati?

⁹ Duže od zemlje, šire od mora.

¹⁰ Da prevrati, ili zatvori ili sabere, ko æe mu braniti?

¹¹ Jer zna ništavilo ljudsko, i videæi nevaljalstvo zar neæe paziti?

¹² Èovjek bezuman postaje razuman, premda se èovjek raða kao divlje magare.

¹³ Da ti upraviš srce svoje i podigneš ruke svoje k njemu,

¹⁴ Ako je bezakonje u ruci tvojoj, da ga ukloniš, i ne daš da nepravda bude u šatorima tvojim,

¹⁵ Tada æeš podignuti lice svoje bez mane i stajaæeš tvrdo i neæeš se bojati;

¹⁶ Zaboraviæeš muku, kao vode koja proteèe opominjaæeš je se;

¹⁷ Nastaæe ti vrijeme vedrije nego podne, sinuæeš, biæeš kao jutro;

¹⁸ Uzdaæeš se imajuæi nadanje, zakopaæeš se, i mirno æeš spavati.

¹⁹ Ležaæeš, i niko te neæe plašiti, i mnogi æe ti se moliti.

²⁰ Ali oèi æe bezbožnicima išèiljeti, i utoèišta im neæe biti, i nadanje æe im biti izdisanje.

12

¹ A Jov odgovori i reèe:

² Da, vi ste ljudi, i s vama æe umrijeti mudrost.

³ I ja imam srce kao i vi, niti sam gori od vas; i u koga nema toga?

⁴ Na potsmijeh sam prijatelju svom, koji kad zove Boga odzove mu se; na potsmijeh je pravedni i dobri.

⁵ Baèen je luè po mišljenju sreænoga onaj koji hoæe da popuzne.

⁶ Mirne su kolibe lupeške, i bez straha su koji gnjeve Boga, njima Bog daje sve u ruke.

⁷ Zapitaj stoku, nauèiæe te; ili ptice nebeske, kazaæe ti.

⁸ Ili se razgovori sa zemljom, nauèiæe te, i ribe æe ti morske pripovjediti.

⁹ Ko ne zna od svega toga da je ruka Gospodnja to uèinila?

¹⁰ Kojemu je u ruci duša svega živoga i duh svakoga tijela èovjeèijega.

¹¹ Ne raspoznaje li uho rijeèi kao što grlo kuša jelo?

¹² U staraca je mudrost, i u dugom vijeku razum.

¹³ U njega je mudrost i sila, u njega je savjet i razum.

¹⁴ Gle, on razgradi, i ne može se opet sagraditi; zatvori èovjeka, i ne može se otvoriti.

¹⁵ Gle, ustavi vode, i presahnu; pusti ih, i isprevræu zemlju.

¹⁶ U njega je jaèina i mudrost, njegov je koji je prevaren i koji vara.

¹⁷ On dovodi savjetnike u ludilo, i sudije obezumljuje.

¹⁸ On razdrešuje pojas carevima, i opasuje bedra njihova.

¹⁹ On dovodi knezove u ludilo, i obara jake.

²⁰ On uzima besjedu rjeèitima, i starcima uzima razum.

²¹ On sipa sramotu na knezove, i raspasuje junake.

²² On otkriva duboke stvari ispod tame, i izvodi na vidjelo sjen smrtni.

²³ On umnožava narode i zatire ih, rasipa narode i sabira.

²⁴ On oduzima srce glavarima naroda zemaljskih, i zavodi ih u pustinju gdje nema puta,

²⁵ Da pipaju po mraku bez vidjela, i èini da tumaraju kao pijani.

13

¹ Eto, sve je to vidjelo oko moje, èulo uho moje, i razumjelo.

² Što vi znate, znam i ja, nijesam gori od vas.

³ Ipak bih govorio sa svemoguæim, i rad sam s Bogom pravdati se.

⁴ Jer vi izmišljate laži, svi ste zaludni ljekari.

⁵ O da biste sasvijem muèali! bili biste mudri.

⁶ Èujte moj odgovor, i slušajte razloge usta mojih.

⁷ Treba li da govorite za Boga nepravdu ili prijevaru da govorite za nj?

⁸ Treba li da mu gledate ko je? treba li da se prepirete za Boga?

⁹ Hoæe li biti dobro kad vas stane ispitivati? hoæete li ga prevariti kao što se vara èovjek?

¹⁰ Zaista æe vas karati, ako tajno uzgledate ko je.

¹¹ Velièanstvo njegovo neæe li vas uplašiti? i strah njegov neæe li vas popasti?

¹² Spomeni su vaši kao pepeo, i vaše visine kao gomile blata.

13 Muèite i pustite me da ja govorim, pa neka me snađe šta mu drago.

14 Zašto bih kidao meso svoje svojim zubima i dušu svoju metao u svoje ruke?

15 Gle, da me i ubije, opet æu se uzdati u nj, ali æu braniti putove svoje pred njim.

16 I on æe mi biti spasenje, jer licemjer neæe izaæi preda nj.

17 Slušajte dobro besjedu moju, i neka vam uđe u uši što æu iskazati.

18 Evo, spremio sam parbu svoju, znam da æu biti prav.

19 Ko æe se preti sa mnom? da sad umuknem, izdahnuo bih.

20 Samo dvoje nemoj mi uèiniti, pa se neæu kriti od lica tvogega.

21 Ukloni ruku svoju od mene, i strah tvoj da me ne straši.

22 Potom zovi me, i ja æu odgovarati; ili ja da govorim, a ti mi odgovaraj.

23 Koliko je bezakonja i grijeha mojih? pokaži mi prijestup moj i grijeh moj.

24 Zašto sakrivaš lice svoje i držiš me za neprijatelja svojega?

25 Hoæeš li skršiti list koji nosi vjetar, ili æeš goniti suhu slamku,

26 Kad mi pišeš grèine i daješ mi u našljedstvo grijeha mladosti moje,

27 I meæeš noge moje u klade, i paziš na sve staze moje i ideš za mnom ustopce?

28 A on se raspada kao trulina, kao haljina koju jede moljac.

14

¹ Èovjek rođen od žene kratka je vijeka i pun nemira.

² Kao cvijet nièe, i otsijeca se, i bježi kao sjen, i ne ostaje.

³ I na takoga otvoraš oko svoje, i mene vodiš na sud sa sobom!

⁴ Ko æe èisto izvaditi iz neèista? Niko.

⁵ Izmjereni su dani njegovi, broj mjeseca njegovijeh u tebe je; postavio si mu među, preko koje ne može prijeæi.

⁶ Odvрати se od njega da poèine dokle ne navrši kao nadnièar dan svoj.

⁷ Jer za drvo ima nadanja, ako se posijeèe, da æe se još omladiti i da neæe biti bez izdanaka;

⁸ Ako i ostari u zemlji korijen njegov i u prahu izumre panj njegov,

⁹ Èim osjeti vodu, opet napupi i pusti grane kao prisad.

¹⁰ A èovjek umire iznemogao; i kad izdahne èovjek, gdje je?

¹¹ Kao kad voda oteèe iz jezera i rijeka opadne i usahne,

¹² Tako èovjek kad legne, ne ustaje više; dokle je nebesa neæe se probuditi niti æe se prenuti oda sna svojega.

¹³ O da me hoæeš u grobu sakriti i skloniti me dokle ne utoli gnjev tvoj, i da mi daš rok kad æeš me se opomenuti!

¹⁴ Kad umre èovjek, hoæe li oživjeti? Sve dane vremena koje mi je određeno èekaæu dokle mi dođe promjena.

15 Zazvææš, i ja æu ti se odazvati; djelo ruku svojih poæljeæš.

16 A sada brojiš korake moje, i ništa ne ostavljaš za grijeh moj.

17 Zapeææeni su u tobocu moji prijestupi, i zavezuješ bezakonja moja.

18 Zaista, kao što gora padne i raspadne se, i kao što se stijena odvali s mjesta svojega,

19 I kao što voda spira kamenje i povodanj odnosi prah zemaljski, tako nadanje èovjeèije obraæað u ništa.

20 Nadvlaðuješ ga jednako, te odlazi, mijenjaš mu lice i otpuštaš ga.

21 Ako sinovi njegovi budu u èasti, on ne zna; ako li u sramoti, on se ne brine.

22 Samo tijelo njegovo dok je živ boluje, i duša njegova u njemu tuæi.

15

1 A Elifas Temanac odgovori i reèe:

2 Hoæ li mudar èovjek kazivati prazne misli i puniti trbuh svoj vjetrom istoènijem,

3 Prepiruæi se govorom koji ne pomaæe i rijeèima koje nijesu ni na što?

4 A ti uništavaš strah Boæji i ukidaš molitve k Bogu.

5 Jer bezakonje tvoje pokazuju usta tvoja, ako i jesi izabrao jezik lukav.

6 Osuðuju te usta tvoja, a ne ja; i usne tvoje svjedoèe na te.

7 Jesi li se ti prvi èovjek rodio? ili si prije humova sazdan?

8 Jesi li tajnu Božiju èuo i pokupio u sebe mudrost?

9 Šta ti znaš što mi ne bismo znali? šta ti razumiješ što ne bi bilo u nas?

10 I sijedijeh i starijeh ljudi ima meðu nama, starijih od oca tvojega.

11 Male li su ti utjehe Božije? ili imaš što sakriveno u sebi?

12 Što te je zanjelo srce tvoje? i što sijevaju oèi tvoje,

13 Te obraæaš protiv Boga duh svoj i puštaš iz usta svojih take rijeèi?

14 Šta je èovjek, da bi bio èist, i roðeni od žene, da bi bio prav?

15 Gle, ne vjeruje svecima svojim, i nebesa nijesu èista pred oèima njegovijem;

16 Akamoli gadni i smrdljivi èovjek, koji pije nepravdu kao vodu?

17 Ja æu ti kazati, poslušaj me, i pripovjediaæu ti što sam vidio,

18 Što mudarci kazaše i ne zatajiše, što primiše od otaca svojih,

19 Kojima samijem dana bi zemlja, i tuðin ne proðe kroz nju.

20 Bezbožnik se muèi svega vijeka svojega, i nasilniku je malo godina ostavljeno.

21 Strah mu zuji u ušima, u mirno doba napada pustošnik na nj.

22 Ne vjeruje da æe se vratiti iz tame, otsvuda priviða maè.

23 Tumara za hljebom govoreæi: gdje je? Zna da je za nj spremljen dan tamni.

²⁴ Tuga i nevolja straše ga, i navaljuju na nj kao car gotov na boj.

²⁵ Jer je zamahnuo na Boga rukom svojom, i svemoguæemu se opro.

²⁶ Trèi ispravljena vrata na nj s mnogim visokim štitovima svojim.

²⁷ Jer je pokrio lice svoje pretilinom, i navaljao salo na bokove svoje.

²⁸ I sjedio je u gradovima raskopanijem i u kuæama pustijem, obraæenijem u gomilu kamenja.

²⁹ Neæe se obratiti niti æe ostati blago njegovo, i neæe se raširiti po zemlji dobro njegovo.

³⁰ Neæe izaæi iz mraka, ogranke njegove osušiae plamen, odnijeæe ga duh usta njegov-ijeh.

³¹ Neka se ne uzda u taštinu prevareni, jer æe mu taština biti plata.

³² Prije svojega vremena svršiae se, i grana njegova neæe zelenjeti.

³³ Otkinuæe se kao s loze nezreo grozd njegov i pupci æe se njegovi kao s masline pobacati.

³⁴ Jer æe opustjeti zbor licemjerski, i oganj æe spaliti šatore onijeh koji primaju poklone.

³⁵ Zaèinju nevolju i raðaju muku, i trbuh njihov sastavlja prijevaru.

16

¹ A Jov odgovori i reèe:

² Slušao sam mnogo takih stvari; svi ste dosadni tješioci.

³ Hoæe li biti kraj praznijem rijeèima? ili šta te tjera da tako odgovaraš?

⁴ I ja bih mogao govoriti kao vi, da ste na mom mjestu, gomilati na vas riječi i mahati glavom na vas,

⁵ Mogao bih vas hrabriti ustima svojim, i micanje usana mojih olakšalo bi bol vaš.

⁶ Ako govorim, neæe odahnuti bol moj; ako li prestanem, hoæe li otiæi od mene?

⁷ A sada me je umorio; opustošio si sav zbor moj.

⁸ Navukao si na me mrštine za svjedoèanstvo; i moja mrša podiže se na me, i svjedoèi mi u oèi.

⁹ Gnjev njegov rastrže me, nenavidi me, škrguæe zubima na me, postavši mi neprijatelj sijeva oèima svojima na me.

¹⁰ Razvaljuju na me usta svoja, sramotno me biju po obrazima, skupljaju se na me.

¹¹ Predao me je Bog nepravedniku, i u ruke bezbožnicima bacio me.

¹² Bijah miran i zatr me, i uhvativši me za vrat smrska me i metnu me sebi za biljegu.

¹³ Opkoliše me njegovi strijelci, cijepa mi bubrege nemilice, prosipa na zemlju žuè moju.

¹⁴ Zadaje mi rane na rane, i udara na me kao junak.

¹⁵ Sašio sam kostrijet po koži svojoj, i uvaljao sam u prah slavu svoju.

¹⁶ Lice je moje podbulo od plaèa, na vjeðama je mojim smrtni sjen;

¹⁷ Premda nema nepravde u rukama mojim, i molitva je moja èista.

¹⁸ Zemljo, ne krij krvi što sam prolio, i neka nema mjesta vikanju mojemu.

¹⁹ I sada eto na nebu je svjedok moj, svjedok je moj na visini.

²⁰ Prijatelji se moji podruguju mnom; oko moje roni suze Bogu.

²¹ O da bi se èovjek mogao pravdati s Bogom, kao sin èovjeèiji s prijateljem svojim!

²² Jer godine izbrojene navršuju se, i polazim putem odakle se neæu vratiti.

17

¹ Duh se moj kvari, dana mojih nestaje; grobovi su moji.

² Kod mene su rugaèi, i oko moje provodi noæi u jadu koji mi zadaju.

³ Daj mi ko æe jamèiti kod tebe; ko je taj koji æe se rukovati sa mnom?

⁴ Jer si od njihova srca sakrio razum; zato ih neæeš uzvisiti.

⁵ Ko laska prijateljima, njegovijem æe sinovima oèi posahnuti.

⁶ Uèinio je od mene prièu narodima, i postao sam bubnjanje meðu njima.

⁷ Potamnjelo je oko moje od jada, i svi udi moji postaše kao sjen.

⁸ Zaèudiae se tome pravi, i bezazleni æe ustati na licemjere.

⁹ Ali æe se pravednik držati svojega puta, i ko je èistijeh ruku veæma æe ojaèati.

¹⁰ A vi vratite se svikoliki i hodite; neæu naæi mudra meðu vama.

¹¹ Dani moji proðoše, misli moje pokidaše se, što imah u srcu.

¹² Od noæi naèiniše dan, i svjetlost je blizu mraka.

¹³ Da bih se nadao, grob æe mi biti kuæa; u tami æu prostrijeti postelju sebi.

¹⁴ Grobu vièem: ti si otac moj; crvima: ti si mati moja, ti si sestra moja.

¹⁵ I gdje je sada nadanje moje? moje nadanje ko æe vidjeti?

¹⁶ U grob æe siæi, poèinuæe sa mnom u grobu.

18

¹ A Vildad Sušanin odgovori i reèe:

² Kad æete svršiti razgovor? Orazumite se, pa æemo onda govoriti.

³ Zašto se misli da smo kao stoka? zašto smo gadni u vašim oèima?

⁴ Koji rastržeš dušu svoju u jarosti svojoj, hoæe li se tebe radi ostaviti zemlja i stijena se premjestiti sa svojega mjesta?

⁵ Da, vidjelo bezbožnijeh ugasiæe se, i iskra ognja njihova neæe sijati.

⁶ Vidjelo æe pomrknuti u šatoru njegovu, i žižak æe se njegov ugasiti u njemu.

⁷ Silni koraci njegovi stegnuæe se, i oboriæe ga njegova namjera.

⁸ Jer æe se uvaliti u zamku nogama svojim i naiæi æe na mrežu;

⁹ Uhvatiæe ga zamka za petu i svladaæe ga lupež.

¹⁰ Sakriveno mu je pruglo na zemlji, i klopka na stazi.

¹¹ Otvuda æe ga strahote strašiti i tjeraæe ga ustopce.

12 Izgladnjeæe sila njegova, i nevolja æe biti gotova uza nj.

13 Poješæe žile kože njegove, poješæe žile njegove prvenac smrti.

14 Išèupaæe se iz stana njegova uzdanica njegova, i to æe ga odvesti k caru strašnom.

15 Nastavaæe se u šatoru njegovu, koji neæe biti njegov, posuæe se sumporom stan njegov.

16 Žile æe se njegove posušiti ozdo, i ozgo æe se sasjeæi grane njegove.

17 Spomen æe njegov poginuti na zemlji, niti æe mu imena biti po ulicama.

18 Odagnaæe se iz svjetlosti u mrak, i izbaciaæe se iz svijeta.

19 Ni sina ni unuka neæe mu biti u narodu njegovu, niti kakoga ostatka u stanovima njegovijem.

20 Èudiæe se danu njegovu koji budu poslije njega, a koji su bili prije obuzeæe ih strah.

21 Taki su stanovi bezakonikovi, i tako je mjesto onoga koji ne zna za Boga.

19

1 A Jov odgovori i reèe:

2 Dokle æete muèiti dušu moju i satirati me rijeèima?

3 Veæ ste me deset puta naružili; nije vas stid što tako navaljujete na me?

4 Ali ako sam doista pogriješio, pogriješka æe moja ostati kod mene.

5 Ako li se još hoæete da dižete na me i da me korite mojom sramotom,

6 Onda znajte da me je Bog oborio i mrežu svoju razapeo oko mene.

7 Eto, viëem na nepravdu, ali se ne slušam; vapijem, ali nema suda.

8 Zagradio je put moj da ne mogu proæi; na staze moje metnuo je mrak.

9 Svukao je s mene slavu moju i skinuo vijenac s glave moje.

10 Porušio me je otstvuda, da me nema; i kao drvo išèupao je nadanje moje.

11 Raspalio se na me gnjev njegov, i uzeo me je meðu neprijatelje svoje.

12 Vojske njegove doðoše sve zajedno i nasuše sebi put k meni, i stadoše u oko okolo šatora mojega.

13 Braæu moju udaljio je od mene, i znanci moji tuđe se od mene.

14 Bližnji moji ostaviše me, i znanci moji zaboraviše me.

15 Domašnji moji i moje sluškinje gledaju me kao tuđina; stranac sam u oëima njihovijem.

16 Zovem slugu svojega, a on se ne odziva, a molim ga ustima svojim.

17 Dah je moj mrzak ženi mojoj, a preklinjem je sinovima utrobe svoje.

18 Ni djeca ne haju za me; kad ustanem, ruže me.

19 Mrzak sam svjema najvjernijim svojim, i koje ljubljah postaše mi protivnici.

20 Za kožu moju kao za meso moje prionuše kosti moje; jedva osta koža oko zuba mojih.

21 Smilujte se na me, smilujte se na me, prijatelji moji, jer se ruka Božija dotakla mene.

²² Zašto me gonite kao Bog, i mesa mojega ne možete da se nasitite?

²³ O kad bi se napisale riječi moje! kad bi se stavile u knjigu!

²⁴ Pisaljkom gvozdenom i olovom na kamenu za vječni spomen kad bi se urezale!

²⁵ Ali znam da je živ moj iskupitelj, i na pošljedak da će stati nad prahom.

²⁶ I ako se ova koža moja i rašèini, opet ću u tijelu svom vidjeti Boga.

²⁷ Ja isti vidjeću ga, i oči moje gledaće ga, a ne drugi. A bubrega mojih nestaje u meni.

²⁸ Nego bi trebalo da rećete: zašto ga gonimo? kad je korijen besjede u meni.

²⁹ Bojte se maća; jer je mać osveta za bezakonje; i znajte da ima sud.

20

¹ A Sofar Namaćanin odgovori i reće:

² Zato me misli moje nagone da odgovorim, i zato hitim.

³ Ćuo sam ukor koji me sramoti, ali će duh iz razuma mojega odgovoriti za me.

⁴ Ne znaš li da je tako otkako je vijeka, otkako je postavljen ěovjek na zemlji,

⁵ Da je slava bezbožnijeh za malo i radost licemjerova za ěas?

⁶ Da bi mu visina doprla do neba, i glava se njegova dotakla oblaka,

⁷ Nestaće ga zasvagda kao kala njegova; i koji ga vidješ reći će: kuda se djede?

⁸ Kao san odletjeće, i neće se naći, i išćeznuće kao noćna utvara.

9 Oko koje ga je gledalo neæe više, niti æe ga više vidjeti mjesto njegovo.

10 Sinovi njegovi umiljavaæe se siromasima i ruke æe njegove vraæati što je oteo.

11 Kostì æe njegove biti pune grijeha mladosti njegove, i oni æe ležati s njim u prahu.

12 Ako mu je i slatka u ustima zloæa i krije je pod jezikom svojim,

13 Èuva je i ne pušta je, nego je zadržava u grlu svom,

14 Ipak æe se jelo njegovo pretvoriti u crijevima njegovijem, postaæe u njemu jed aspidin.

15 Blago što je proždro izbljuvaæe, iz trbuha njegova istjeraæe ga Bog.

16 Jed æe aspidin sisati, ubiæe ga jezik gujinji.

17 Neæe vidjeti potoka ni rijeka kojima teèe med i maslo.

18 Vratiaæe muku, a neæe je pojesti; prema blagu biæe promjena, i neæe se radovati.

19 Jer je tlaèio i ostavljao uboge, kuæe je otimao i nije zidao.

20 Jer nije nigda osjetio mira u trbuhu svom, ni što mu je najmilije neæe saèuvati.

21 Ništa mu neæe ostati od hrane njegove. Zato ne može dobro njegovo trajati.

22 Kad se ispuni izobilje njegovo, tada æe biti u nevolji; sve ruke nevoljnijeh udariaæe na nj.

23 Kad bi napunio trbuh svoj, poslaæe na nj Bog jarost gnjeva svojega, i pustiæe je kao dažd na njega i na jelo njegovo.

24 Kad stane bježati od oružja gvođenoga, prostrijeliaæe ga luk mjedeni.

²⁵ Strijela puštena proæi æe kroz tijelo njegovo, i svijetlo gvožđe izaæi æe iz žuèi njegove; kad poðe, obuzeæe ga strahote.

²⁶ Sve æe tame biti sakrivene u tajnim mjestima njegovijem; proždrijeæe ga oganj neraspiren, i ko ostane u šatoru njegovu zlo æe mu biti.

²⁷ Otkriæe nebesa bezakonje njegovo, i zemlja æe ustati na nj.

²⁸ Otiæi æe ljetina doma njegova, rastoèiæe se u dan gnjeva njegova.

²⁹ To je dio od Boga èovjeku bezbožnomu i našljedstvo od Boga za besjedu njegovu.

21

¹ A Jov odgovori i reèe:

² Slušajte dobro rijeèi moje, i to æe mi biti od vas utjeha.

³ Potrpite me da ja govorim, a kad izgovorim, potsmijevajte se.

⁴ Eda li se ja èovjeku tužim? i kako ne bi bio žalostan duh moj?

⁵ Pogledajte na me, i divite se, i metnite ruku na usta.

⁶ Ja kad pomislim, strah me je, i groza poduzima tijelo moje.

⁷ Zašto bezbožnici žive? stare? i bogate se?

⁸ Sjeme njihovo stoji tvrdo pred njima zajedno s njima, i natražje njihovo pred njihovijem oèima.

⁹ Kuæe su njihove na miru bez straha, i prut Božji nije nad njima.

¹⁰ Bikovi njihovi skaèu, i ne promašaju; krave njihove tele se, i ne jalove se.

¹¹ Ispuštaju kao stado djecu svoju, i sinovi njihovi poskakuju.

¹² Podvikuju uz bubanj i uz gusle, vesele se uza sviralu.

¹³ Provode u dobru dane svoje, i zaèas slaze u grob.

¹⁴ A Bogu kažu: idi od nas, jer neæemo da znamo za putove tvoje.

¹⁵ Šta je svemoguæi, da mu služimo? i kaka nam je korist, da mu se molimo?

¹⁶ Gle, dobro njihovo nije u njihovoj ruci; namjera bezbožnièka daleko je od mene.

¹⁷ Koliko se puta gasi žižak bezbožnièki i dolazi im pogibao, dijeli im muke u gnjevu svom Bog?

¹⁸ Bivaju li kao pljeva na vjetru, kao prah koji raznosi vior?

¹⁹ Èuva li Bog sinovima njihovijem pogibao njihovu, plaæa im da osjete?

²⁰ Vide li svojim oèima pogibao svoju, i piju li gnjev svemoguæega?

²¹ Jer šta je njima stalo do kuæe njihove nakon njih, kad se broj mjeseca njihovijeh prekrati?

²² Eda li æe Boga ko uèiti mudrosti, koji sudi visokima?

²³ Jedan umire u potpunoj sili svojoj, u miru i u sreæi.

²⁴ Muzlice su mu pune mlijeka, i kosti su mu vlažne od moždina.

²⁵ A drugi umire ojaðene duše, koji nije uživao dobra.

²⁶ Obojica leže u prahu, i crvi ih pokrivaju.

27 Eto, znam vaše misli i sudove, kojima mi èinite krivo.

28 Jer govorite: gdje je kuæa silnoga, i gdje je šator u kom nastavaju bezbožnici?

29 Nijeste li nikad pitali putnika? i što vam kazaše neæete da znate,

30 Da se na dan pogibli ostavlja zadac, kad se pusti gnjev.

31 Ko æe ga ukoriti u oèi za život njegov? i ko æe mu vratiti što je uèinio?

32 Ali se iznosi u groblje i ostaje u gomili.

33 Slatke su mu grude od doline, i vuèe za sobom sve ljude, a onima koji ga pretekoše nema broja.

34 Kako me dakle naprazno tješite kad u odgovorima vašim ostaje prijevara?

22

1 A Elifas Temanac odgovori i reèe:

2 Može li Bogu biti èovjek koristan? Sam je sebi koristan èovjek mudar.

3 Je li svemoguæemu radost, ako si pravedan? ili mu je dobit, ako hodiš bez mane?

4 Hoæe li te karati i iæi na sud s tobom zato što te se boji?

5 Nije li zloæa tvoja velika? i nepravdama tvojim ima li kraja?

6 Jer si uzimao zalog od braæe svoje ni za što, i svlaèio si haljine s golijeh.

7 Umornoga nijesi napojio vode, i gladnome nijesi dao hljeba.

8 Zemlja je bila èovjeka silnoga, i ugledni je sjedio u njoj.

⁹ Udovice si otpuštao prazne, i mišice sirotama potirao si.

¹⁰ Zato su oko tebe zamke, i straši te strah iznenada.

¹¹ I mrak je oko tebe da ne vidiš, i povodanj pokriva te.

¹² Nije li Bog na visini nebeskoj? pogledaj gore zvijezde, kako su visoko.

¹³ Ali ti kažeš: šta zna Bog? eda li æe kroz tamu suditi?

¹⁴ Oblaci ga zaklanjaju, te ne vidi; hoda po krugu nebeskom.

¹⁵ Jesi li zapazio stari put kojim su išli nepravednici,

¹⁶ Koji se iskorijeniše prije vremena i voda se razli po temelju njihovu?

¹⁷ Govorahu Bogu: idi od nas. Šta bi im uèinio svemoguæi?

¹⁸ A on im je napunio kuæe dobra. Ali namjera bezbožnièka daleko je od mene.

¹⁹ Vidjeæe pravednici i radovaæe se, i bezazleni potsmijevaæe im se.

²⁰ Da, još nije uništeno dobro naše, a ostatak je njihov proždoro oganj.

²¹ Složi se s njim i pomiri se; tako æe ti biti dobro.

²² Primi iz usta njegovijeh zakon, i složi rijeèi njegove u srcu svom.

²³ Ako se vratiš k svemoguæemu, opet æeš se nazidati, ako udaljiš od šatora svojih bezakonje,

²⁴ Tada æeš metati po prahu zlato i Ofirsko zlato po kamenju iz potoka.

²⁵ I svemoguæi biæe ti zlato i srebro i sila tvoja.

26 Jer æeš se tada radovati o Gospodu, i podignuæeš k Bogu lice svoje.

27 Moliæeš mu se, i uslišiæe te, i zavjete svoje izvršijæeš.

28 Što god naumiš, izlaziæe ti; i na putovima tvojim svijetliæe vidjelo.

29 Kad drugi budu poniženi, reæi æeš: da se podignu; i Bog æe izbaviti onoga ko je oborenijeh oèiju.

30 Izbaviæe i onoga koji nije bez krivice; izbaviæe se èistotom ruku tvojih.

23

1 A Jov odgovori i reèe:

2 Još je tužnjava moja odmet? a nevolja je moja teža od uzdahâ mojih.

3 O kad bih znao kako bih našao Boga! da otidem do prijestola njegovâ,

4 Da razložim pred njim parbu svoju, i usta svoja napunim razloga,

5 Da znam šta bi mi odgovorio, i razumijem šta bi mi rekao.

6 Bi li se prema velikoj sili svojoj preo sa mnom? Ne; nego bi mi pomogao.

7 Ondje bi se pravedan èovjek mogao pravdati s njim, i oslobodio bih se zâsvagda od svoga sudije.

8 Gle, ako poðem naprijed, nema ga; ako li natrag, ne naohodim ga;

9 Ako nalijevo radi, ne vidim ga; ako nadesno, zaklonio se, ne mogu ga vidjeti.

10 Ali on zna put moj; kad me okuša, izaæi æu kao zlato.

11 Po stopama je njegovijem stupala noga moja; puta njegova držao sam se, i ne zađoh.

12 Od zapovijesti usta njegovijeh nijesam otstupao; èuvao sam rijeèi usta njegovijeh više nego svoj užitak.

13 Ali kad on što naumi, ko æe ga odvratiti? što duša njegova zaželi, ono èini.

14 I izvršiæe što je naumio za me; i toga ima u njega mnogo.

15 Zato sam se uplašio od njega; i kad to mislim, strah me je od njega.

16 Bog je rastopio srce moje, svemoguæi me je uplašio.

17 Što ne pogiboh prije mraka? i što ne sakri mrak ispred mene?

24

1 Zašto svemoguæemu nijesu sakrivena vremena? i koji ga znaju, ne vide dana njegovijeh?

2 Meðe pomièu bezbožni, otimaju stado i pasu;

3 Magarca sirotama odgone; u zalogu uzimaju vola udovici;

4 Siromahe odbijaju s puta; ubogi u zemlji kriju se svi.

5 Gle, kao divlji magarci u pustinji izlaze na posao svoj ustajuæi rano na plijen; pustinja je hrana njima i djeci njihovoj;

6 Žanju njivu i beru vinograd koji nije njihov;

7 Gola nagone da noæuje bez haljine, koji se nemaju èim pokriti na zimi,

8 Okisli od pljuska u gori, nemajuæi zaklona, privijaju se k stijeni.

9 Grabe siroèe od dojke i sa siromaha skidaju zalog.

10 Gologa ostavljaju da ide bez haljine, i one koji nose snopove da gladuju.

11 Koji meðu njihovijem zidovima ulje cijede i grožđe u kacama gaze, podnose žeđ.

12 Ljudi u gradu uzdišu, i duše pobijenijeh vièu, a Bog ne ukida toga.

13 Oni se protive svjetlosti, ne znajuæi za putove njezine i ne staju na stazama njezinijem.

14 Zorom ustajuæi krvnik ubija siromaha i ubogoga; a noæu je kao lupež.

15 I oko kurvarovo pazi na sumrak govoreæi: da me oko ne vidi. I sakriva lice.

16 Prokopavaju po mraku kuæe, koje obdan sebi zabilježe; ne znaju za svjetlost.

17 Jer je zora njima svjema sjen smrtni; ako ih ko pozna, strah ih je sjena smrtnoga.

18 Brzi su kao povrh vode, proklet je dio njihov na zemlji; neæe vidjeti puta vinogradskoga.

19 Kao što suša i vruæina grabi vode šnježne, tako grob grješnike.

20 Zaboravlja ih utroba materina, slatki su crvima, ne spominju se više; kao drvo skršiæe se nepravednik.

21 Združuje s njim nerotkinju koja ne raða, i udovici ne èini dobra.

22 Grabi jake svojom silom; oстане li koji, ne uzda se u život svoj.

23 Da mu Bog u što æe se pouzdati; ali oèi njegove paze na njihove pute.

24 Uzvise se za malo, pa ih nema; padaju i ginu kao svi drugi, i kao vrh od klasa otsijecaju se.

25 Nije li tako? ko æe me utjerati u laž i obratiti u ništa rijeèi moje?

25

1 A Vildad Sušanin odgovori i reèe:

2 Vlast je i strah u njega, èini mir na visinama svojim.

3 Vojskama njegovijem ima li broja? i koga ne obasjava vidjelo njegovo?

4 I kako æe èovjek biti pravedan pred Bogom? i kako æe èist biti rođeni od žene?

5 Gle, ni mjesec ne bi sjao, ni zvijezde ne bi bile èiste pred njim,

6 Akamoli èovjek, crv, i sin èovjeèji, moljac.

26

1 A Jov odgovori i reèe:

2 Kako si pomogao slabome! kako si izbavio ruku nejaku!

3 Kako si svjetovao onoga koji je bez mudrosti i pokazao razum izobila!

4 Kome si govorio te rijeèi? i èiji je duh izašao iz tebe?

5 I mrtve stvari stvorene su pod vodama i stanovnici njihovi.

6 Otkriven je pakao pred njim, niti ima pokrivaèa pogibli.

7 On je razastro sjever nad prazninom, i zemlju objesio ni na èem.

8 Zavezuje vode u oblacima svojim, i ne prodire se oblak pod njima.

9 Drži prijesto svoj, razapinje oblak svoj nad njim.

¹⁰ Među je postavio oko vode dokle ne bude kraj svjetlosti i mraku.

¹¹ Stupovi nebeski tresu se i drkæu od prijetnje njegove.

¹² Silom je svojom pocijepao more i razumom svojim razbio bjesnilo njegovo.

¹³ Duhom je svojim ukrasio nebesa, i ruka je njegova stvorila prugu zmiju.

¹⁴ Gle, to su dijelovi putova njegovijeh; ali kako je mali dio što èusmo o njemu? i ko æe razumjeti grom sile njegove?

27

¹ I Jov nastavi besjedu svoju i reèe:

² Tako da je živ Bog, koji je odbacio parbu moju, i svemoguæi, koji je ojadio dušu moju,

³ Dok je duša moja u meni, i duh Božji u nozdrvama mojim,

⁴ Neæe usne moje govoriti bezakonja, niti æe jezik moj izricati prijevare.

⁵ Ne dao Bog da pristanem da imate pravo; dokle dišem, neæu otstupiti od svoje dobrote.

⁶ Držæu se pravde svoje, niti æu je ostaviti; neæe me prekorigi srce moje dokle sam živ.

⁷ Neprijatelj moj biæe kao bezbožnik, i koji ustaje na me, kao bezakonik.

⁸ Jer kako je nadanje licemjeru, kad se lakomi a Bog æe išèupati dušu njegovu?

⁹ Hoæe li Bog uslišiti viku njegovu kad na nj dođe nevolja?

¹⁰ Hoæe li se svemoguæemu radovati? hoæe li prizivati Boga u svako vrijeme?

11 Uèim vas ruci Božjoj, i kako je u sve-
moguæega ne tajim.

12 Eto, vi svi vidite, zašto dakle jednako gov-
orite zaludne stvari?

13 To je dio èovjeku bezbožnom od Boga,
i našljedstvo koje primaju nasilnici od sve-
moguæega.

14 Ako mu se množe sinovi, množe se za maè,
i natražje njegovo neæe se nasititi hljeba.

15 Koji ostanu iza njega, na smrti æe biti
pogrebeni, i udovice njihove neæe plakati.

16 Ako nakupi srebra kao praha, i nabavi
haljina kao blata,

17 Što nabavi, obuæi æe pravednik, i srebro æe
dijeliti bezazleni.

18 Gradi sebi kuæu kao moljac, i kao kolibu
koju naèini èuvar.

19 Bogat æe umrijeti a neæe biti pribran;
otvoriæe oèi a nièega neæe biti.

20 Stignuæe ga strahote kao vode; noæu æe ga
odnijeti oluja.

21 Uzeæe ga vjetar istoèni, i otiæi æe; vihor æe
ga odnijeti s mjesta njegova.

22 To æe Bog pustiti na nj, i neæe ga žaliti; on
æe jednako bježati od ruke njegove.

23 Drugi æe pljeskati rukama za njim, i
zviždaæe za njim s mjesta njegova.

28

1 Da, srebro ima žice, i zlato ima mjesto gdje
se topi.

2 Gvoždèe se vadi iz praha, i iz kamena se topi
mjed.

³ Mraku postavlja među, i sve istražuje èovjek do kraja, i kamenje u tami i u sjenu smrtnom.

⁴ Rijeka navre s mjesta svojega da joj niko ne može pristupiti; ali se odbije i odlazi trudom èovjeèjim.

⁵ Iz zemlje izlazi hljeb, i pod njom je drugo, kao oganj.

⁶ U kamenju je njezinu mjesto safiru, a ondje je prah zlatni.

⁷ Te staze ne zna ptica, niti je vidje oko kragujevo;

⁸ Ne ugazi je mlado zvijerje, niti njom proèe lav.

⁹ Na kremen diže ruku svoju; prevraæa gore iz dna.

¹⁰ Iz stijene izvodi potoke, i svašta dragocjeno vidi mu oko.

¹¹ Ustavlja rijeke da ne teku, i što je sakriveno iznosi na vidjelo.

¹² Ali mudrost gdje se nalazi? i gdje je mjesto razumu?

¹³ Ne zna joj èovjek cijene, niti se nahodi u zemlji živijeh.

¹⁴ Bezdana veli: nije u meni; i more veli: nije kod mene.

¹⁵ Ne može se dati èisto zlato za nju, niti se srebro izmjeriti u promjenu za nju.

¹⁶ Ne može se cijeniti zlatom Ofirskim, ni dragim onihom ni safirom.

¹⁷ Ne može se izjednaèiti s njom ni zlato ni kristal, niti se može promijeniti za zaklade zlatne.

¹⁸ Od koralâ i bisera nema spomena, jer je vri-

jednost mudrosti veæa nego dragom kamenju.

¹⁹ Ne može se s njom izjednaèiti topaz Etiopski, niti se može cijeliti èistijem zlatom.

²⁰ Otkuda dakle dolazi mudrost? i gdje je mjesto razumu?

²¹ Sakrivena je od oèiju svakoga živoga, i od ptica nebeskih zaklonjena.

²² Pogibao i smrt govore: ušima svojima èusmo slavu njezinu.

²³ Bog zna put njezin, i poznaje mjesto njezino.

²⁴ Jer gleda do krajeva zemaljskih i vidi sve što je pod svijem nebom.

²⁵ Kad davaše vjetru težinu, i mjeraše vodu mjerom,

²⁶ Kad postavljao zakon daždu i put munji gromovnoj.

²⁷ Još je onda vidje i ogłosi je, uredi je i pretraži je.

²⁸ A èovjeku reèe: gle, strah je Božji mudrost, i uklanjati se oda zla jest razum.

29

¹ Još nastavi Jov besjedu svoju i reèe:

² O da bih bio kao pređašnjih mjeseca, kao onijeh dana kad me Bog èuvaše,

³ Kad svijetliao svijetlom svojom nad glavom mojom, i pri vidjelu njegovu hođah po mraku,

⁴ Kako bijah za mladosti svoje, kad tajna Božija bijaše u šatoru mom,

⁵ Kad još bijaše svemoguća sa mnom, i djeca moja oko mene,

6 Kad se trag moj oblivaše maslom, i stijena mi toèaše ulje potocima,

7 Kad izlažah na vrata kroz grad, i na ulici namještah sebi stolicu:

8 Mladiæi videæi me uklanjahu se, a starci ustajahu i stajahu,

9 Knezovi prestajahu govoriti i metahu ruku na usta svoja,

10 Upravitelji ustezahu glas svoj i jezik im prijanjaše za grlo.

11 Jer koje me uho èujaše, nazivaše me blaženijem; i koje me oko viðaše, svjedoèaše mi

12 Da izbavljam siromaha koji vièe, i sirotu i koji nema nikoga da mu pomože;

13 Blagoslov onoga koji propadaše dolažaše na me, i udovici srce raspijevah;

14 U pravdu se oblaèih i ona mi bijaše odijelo, kao plašt i kao vijenac bijaše mi sud moj.

15 Oko bijah slijepcu i noga hromu.

16 Otac bijah ubogima, i razbirah za raspru za koju ne znah.

17 I razbijah kutnjake nepravedniku, i iz zuba mu istrzah grabež.

18 Zato govorah: u svojem æu gnijezdu umrijeti, i biæe mi dana kao pijeska.

19 Koriijen moj pružaše se kraj vode, rosa bivaše po svu noæ na mojim granama.

20 Slava moja pomlađivaše se u mene, i luk moj u ruci mojoj ponavljaše se.

21 Slušahu me i èekahu, i muèahu na moj svjet.

22 Poslije mojih rijeèi niko ne pogovaraše, tako ih natapaše besjeda moja.

²³ Jer me èekahu kao dažd, i usta svoja otvorahu kao na pozni dažd.

²⁴ Kad bih se nasmijao na njih, ne vjerovahu, i sjajnosti lica mojega ne razgonjahu.

²⁵ Kad bih otišao k njima, sjedah u zaèelje, i bijah kao car u vojsci, kad tješi žalosne.

30

¹ A sada smiju mi se mlaði od mene, kojima otaca ne bih bio htio metnuti sa psima stada svojega.

² A na što bi mi i bila sila ruku njihovijeh? u njima bješe propala starost.

³ Od siromaštva i gladi samoæovahu bježeæi na suha, mraèna, pusta i opustošena mjesta;

⁴ Koji brahu lobodu po èestama, i smrekovo korijenje bješe im hrana.

⁵ Izmeðu ljudi bijahu izgonjeni i vikaše se za njima kao za lupežem.

⁶ Življahu po strašnjem uvalama, po jamama u zemlji i u kamenu.

⁷ Po grmovima rikahu, pod trnjem se skupljahu.

⁸ Bijahu ljudi nikakvi i bez imena, manje vrijedni nego zemlja.

⁹ I njima sam sada pjesma, i postah im prièa.

¹⁰ Gade se na me, idu daleko od mene i ne ustežu se pljuvati mi u lice.

¹¹ Jer je Bog odapeo moju tetivu i muke mi zadao te zbaciše uzdu preda mnom.

¹² S desne strane ustaju momci, potkidaju mi noge, i nasipaju put k meni da me upropaste.

13 Raskopaše moju stazu, umnožiše mi muke, ne treba niko da im pomaže.

14 Kao širokim prolomom naviru, i navaljuju preko razvalina.

15 Strahote navališe na me, i kao vjetar tjeraju dušu moju, i kao oblak prođe sreæa moja.

16 I sada se duša moja ražljeva u meni, stigoše me dani muèni.

17 Noæu probada mi kosti u meni, i žile moje ne odmaraju se.

18 Od teške sile promijenilo se odijelo moje, i kao ogrlica u košulje moje steže me.

19 Bacio me je u blato, te sam kao prah i pepeo.

20 Vièem k tebi, a ti me ne slušaš; stojim pred tobom, a ti ne gledaš na me.

21 Pretvorio si mi se u ljuta neprijatelja; silom ruke svoje suprotiš mi se.

22 Podižeš me u vjetar, posaðuješ me na nj, i rastapaš u meni sve dobro.

23 Jer znam da æeš me odvesti na smrt i u dom odreðeni svjema živima.

24 Ali neæe pružiti ruke svoje u grob; kad ih stane potirati, oni neæe vikati.

25 Nijesam li plakao radi onoga koji bijaše u zlu? nije li duša moja žalosna bivala radi ubogoga?

26 Kad se dobru nadah, dođe mi zlo; i kad se nadah svjetlosti, dođe mrak.

27 Utroba je moja uzavrela, i ne može da se umiri, zadesiše me dani muèni.

28 Hodim crn, ne od sunca, ustajem i vièem u zboru.

29 Brat postah zmajevima i drug sovama.

30 Pocrnjela je koža na meni i kosti moje posahnuše od žege.

31 Gusle se moje pretvoriše u zapijevku, i svirala moja u plaè.

31

1 Vjeru uèinih sa oèima svojim, pa kako bih pogledao na djevojku?

2 Jer kakav je dio od Boga ozgo? i kakvo našljedstvo od svemoguæega s visine?

3 Nije li pogibao nevaljalome i èudo onima koji èine bezakonje?

4 Ne vidi li on putove moje, i sve korake moje ne broji li?

5 Ako hodih s lažju ili ako pohitje noga moja na prijevaru,

6 Neka me izmjeri na mjerilima pravijem, i neka Bog pozna dobrotu moju.

7 Ako su koraci moji zašli s puta, i ako je za oèima mojim pošlo srce moje, i za ruke moje prionulo što god,

8 Neka ja sijem a drugi jede, i neka se iskorijene izdanci moji.

9 Ako se zanjelo srce moje za kojom ženom, i ako sam vrebao na vratima blišnjega svojega,

10 Neka drugomu melje žena moja, i neka se drugi nad njom povijaju.

11 Jer je to grdilo i bezakonje za sudije.

12 Jer bi to bio oganj koji bi proždirao do uništenja, i svu bi moju ljetinu iskorijenio.

13 Ako nijesam htio doæi na sud sa slugom svojim ili sa sluškinjom svojom, kad bi se tužili na mene;

14 Jer šta bih èinio kad bi se Bog podigao, i kad bi potražio, šta bih mu odgovorio?

15 Koji je mene stvorio u utrobi, nije li stvorio i njega? nije li nas on isti sazdao u materici?

16 Ako sam odbio siromasima želju njihovu, i oèi udovici zamutio,

17 I ako sam zalogaj svoj sam jeo a nije ga jela i sirota,

18 Jer je od mladosti moje rasla sa mnom kao kod oca, i od utrobe matere svoje vodao sam je;

19 Ako sam gledao koga gdje gine nemajuæi haljine, i siromaha gdje se nema èim pokriti,

20 Ako me nijesu blagosiljala bedra njegova što se runom ovaca mojih utoplio,

21 Ako sam izmahnuo rukom na sirotu, kad vidjeh na vratima pomoæ svoju,

22 Neka mi ispadne rame iz pleæa, i ruka moja neka se otkine od zgloba.

23 Jer sam se bojao pogibli od Boga, kojega velièanstvu ne bih odolio.

24 Ako sam polagao na zlato nadanje svoje, ili èistome zlatu govorio: uzdanico moja!

25 Ako sam se veselio što mi je imanje veliko i što mnogo steèe ruka moja,

26 Ako sam gledao na sunce, kad sjaje, i na mjesec, kad ponosito hodi,

27 I srce se moje potajno prevarilo i ruku moju poljubila usta moja,

28 I to bi bilo bezakonje za sudije, jer bih se odrekao Boga ozgo;

29 Ako sam se radovao nesreæi nenavidnika svojega, i ako sam zaigrao kad ga je zlo zadesilo,

³⁰ Jer ne dadoh jeziku svojemu da griješi tražeæi dušu njegovu s proklinjanjem;

³¹ Ako ne govorahu domašnji moji: ko bi nam dao mesa njegova? ne možemo se ni najesti;

³² Stranac nije noæivao na polju; vrata svoja otvorao sam putniku;

³³ Ako sam kao što èine ljudi tajio prijestupe svoje i krio svoje bezakonje u svojim njedrima,

³⁴ Ako sam i mogao plašiti veliko mnoštvo, ipak od najmanjega u domu bijaše me strah; zato muèah i ne odlažah od vrata.

³⁵ O da bih imao koga da me sasluša! Gle, želja je moja da mi svemoguæi odgovori i suparnik moj da mi napiše knjigu.

³⁶ Nosio bih je na ramenu svom, vezao bih je sebi kao vijenac,

³⁷ Broj koraka svojih kazao bih mu, kao knez pristupio bih k njemu.

³⁸ Ako je na me vikala moja zemlja, i brazde njezine plakale,

³⁹ Ako sam jeo roda njezina bez novaca i dosađivao duši gospodara njezinijeh,

⁴⁰ Mjesto pšenice neka mi rađa trnje, i mjesto jeèma kukolj. Svršiše se rijeèi Jovove.

32

¹ Tada prestaše ona tri èovjeka odgovarati Jovu, jer se èinjaše da je pravedan.

² A Elijaj sin Varahilov od Vuza, roða Ramova, razgnjevi se na Jova što se sam građaše pravedniji od Boga;

³ I na tri prijatelja njegova razgnjevi se što ne nađoše odgovora i opet osuđivahu Jova.

⁴ Jer Elijuij èekaše dokle oni govorahu s Jovom, jer bijahu stariji od njega.

⁵ Pa kad vidje Elijuij da nema odgovora u ustima ona tri èovjeka, raspali se gnjev njegov.

⁶ I progovori Elijuij sin Varahilov od Vuza, i reèe: ja sam najmlaði, a vi ste starci, zato se bojah i ne smijah vam kazati što mislim.

⁷ Mišljah: neka govori starost, i mnoge godine neka objave mudrost.

⁸ Ali je duh u ljudima, i duh svemoguæega urazumljuje ih.

⁹ Veliki nijesu svagda mudri, i starci ne znaju svagda šta je pravo.

¹⁰ Zato velim: poslušaj me da kažem i ja kako mislim.

¹¹ Eto, èekao sam da vi izgovorite, slušao sam razloge vaše dokle izviðaste besjedu.

¹² Pazio sam, ali gle, nijedan od vas ne sapre Jova, ne odgovori na njegove rijeèi.

¹³ Može biti da æete reæi: naðosmo mudrost, Bog æe ga oboriti, ne èovjek.

¹⁴ Nije na me upravio besjede, ni ja mu neæu odgovarati vašim rijeèima.

¹⁵ Smeli su se, ne odgovaraju više, nestalo im je rijeèi.

¹⁶ Èekao sam, ali ne govore, stadoše, i više ne odgovaraju.

¹⁷ Odgovoriæu i ja za se, kazaæu i ja kako mislim.

¹⁸ Jer sam pun rijeèi, tijesno je duhu u meni.

¹⁹ Gle, trbuh je moj kao vino bez oduške, i raspukao bi se kao nov mijeh.

²⁰ Govoriæu da odahnem, otvoriæu usne svoje, i odgovoriæu.

²¹ Neæu gledati ko je ko, i èovjeku æu govoriti bez laskanja.

²² Jer ne umijem laskati; odmah bi me uzeo tvorac moj.

33

¹ Èuj dakle, Jove, besjedu moju, i slušaj sve rijeèi moje.

² Evo, sad otvoram usta svoja; govori jezik moj u ustima mojim.

³ Po pravom srcu mom biæe rijeèi moje, i misao èistu izreæi æe usne moje.

⁴ Duh Božji stvorio me je, i dah svemoguæega dao mi je život.

⁵ Ako možeš, odgovori mi, pripravi se i stani mi nasuprot.

⁶ Evo, ja æu biti mjesto Boga, kao što si rekao; od kala sam naèinjen i ja.

⁷ Eto, strah moj neæe te strašiti, i ruka moja neæe te tištati.

⁸ Rekao si dakle preda mnom, i èuo sam glas tvojih rijeèi:

⁹ Èist sam, bez grijeha, prav sam i nema bezakonja na meni.

¹⁰ Evo, traži zadjevicu sa mnom, drži me za svoga neprijatelja.

¹¹ Meæe u klade noge moje, vrebama po svijem stazama mojim.

¹² Eto, u tom nijesi pravedan, odgovaram ti; jer je Bog veæi od èovjeka.

¹³ Zašto se preš s njim, što za sva djela svoja ne odgovara?

¹⁴ Jedanput govori Bog i dva puta; ali èovjek ne pazi.

¹⁵ U snu, u utvari noænoj, kad tvrd san padne na ljude, kad spavaju u postelji,

¹⁶ Tada otvora uho ljudima i nauku im za-peèaæava,

¹⁷ Da bi odvratio èovjeka od djela njegova, i zaklonio od njega oholost;

¹⁸ Da bi saèuvao dušu njegovu od jame, i život njegov da ne naiđe na maè.

¹⁹ I kara ga bolovima na postelji njegovoj, i sve kosti njegove teškom bolešæu.

²⁰ Tako da se životu njegovu gadi hljeb i duši njegovoj jelo najmilije;

²¹ Nestaje tijela njegova naoèigled, i izmalaju se kosti njegove, koje se prije nijesu vidjele,

²² I duša se njegova približuje grobu, i život njegov smrti.

²³ Ako ima glasnika, tumaèa, jednoga od tisuæe, koji bi kazao èovjeku dužnost njegovu,

²⁴ Tada æe se smilovati na nj, i reæi æe: izbavi ga da ne otide u grob; našao sam otkup.

²⁵ I pomladiæe se tijelo njegovo kao u djeteta, i povratiaæe se na dane mladosti svoje,

²⁶ Moliæe se Bogu, i pomilovaæe ga, i gledaæe lice njegovo radujuæi se, i vratiaæe èovjeku po pravdi njegovoj.

²⁷ Gledajuæi ljudi reæi æe: bijah zgriješio, i što je pravo izvrnuo, ali mi ne pomože.

²⁸ On izbavi dušu moju da ne otide u jamu, i

život moj da gleda svjetlost.

²⁹ Gle, sve ovo èini Bog dva puta i tri puta èovjeku,

³⁰ Da bi povratio dušu njegovu od jame, da bi ga obasjavala svjetlost živijeh.

³¹ Pazi, Jove, slušaj me, muèi, da ja govorim.

³² Ako imaš što reæi, odgovori mi; govori, jer sam te rad opravdati;

³³ Ako li ne, slušaj ti mene; muèi, i nauèiaæu te mudrosti.

34

¹ Još govori Elijuj i reèe:

² Èujte, mudri, besjedu moju, i razumni poslušajte me.

³ Jer uho poznaje besjedu kao što grlo kuša jelo.

⁴ Razberimo što je pravo, izvidimo meðu sobom što je dobro.

⁵ Jer Jov reèe: pravedan sam, a Bog odbaci moju pravdu.

⁶ Hoæu li lagati za svoju pravdu? strijela je moja smrtna, a bez krivice.

⁷ Koji je èovjek kao Jov da kao vodu pije potsmijeh?

⁸ I da se druži s onima koji èine bezakonje, i da hodi s bezbožnijem ljudima?

⁹ Jer reèe: ne pomaže èovjeku da ugaða Bogu.

¹⁰ Zato, ljudi razumni, poslušajte me; daleko je od Boga zloæa i nepravda od svemoguæega.

¹¹ Jer po djelu plaæa èovjeku i daje svakome da nađe prema putu svojemu.

¹² Doista Bog ne radi zlo i svemoguæi ne izvræe pravde.

13 Ko mu je predao zemlju? i ko je uredio vasiljenu?

14 Kad bi na nj okrenuo srce svoje, uzeo bi k sebi duh njegov i dihanje njegovo;

15 Izginulo bi svako tijelo, i èovjek bi se povratio u prah.

16 Ako si dakle razuman, èuj ovo: slušaj glas rijeèi mojih.

17 Može li vladati onaj koji mrzi na pravdu? hoæeš li osuditi onoga koji je najpravedniji?

18 Kaže li se caru: nitkove! i knezovima: bezbožnici?

19 Akamoli onomu koji ne gleda knezovima ko su, niti u njega vrijedi više bogati od siromaha, jer su svi djelo ruku njegovijeh.

20 Umiru zaèas, i u po noæi uskoleba se narod i propadne, i odnese se jaki bez ruke ljudske.

21 Jer su oèi njegove obraæene na putove èovjeèije i vidi sve korake njegove.

22 Nema mraka ni sjena smrtnoga gdje bi se sakrili koji èine bezakonje.

23 Jer nikome ne odgaða kad dođe da se sudi s Bogom.

24 Satire jake nedokuèljivo, i postavlja druge na njihovo mjesto.

25 Jer zna djela njihova, i dok obrati noæ, satru se.

26 Kao bezbožne razbija ih na vidiku.

27 Jer odstupiše od njega i ne gledaše ni na koje putove njegove;

28 Te dođe do njega vika siromahova, i èu viku nevoljnijeh.

29 Kad on umiri, ko æe uznemiriti? i kad on

sakrije lice, ko æe ga vidjeti? i to biva i narodu i èovjeku,

³⁰ Da ne bi carovao licemjer, da ne bi bilo zamke narodu.

³¹ Zaista, treba kazati Bogu: podnosio sam, neæu više griješiti.

³² A što ne vidim, ti me nauèi; ako sam èinio nepravdu, neæu više.

³³ Eda li æe po tebi plaæati, jer tebi nije po volji, jer ti biraš a ne on? Ako znaš što, govori.

³⁴ Ljudi æe razumni sa mnom kazati, i mudar æe èovjek pristati,

³⁵ Da Jov ne govori razumno, i da rijeèi njegove nijesu mudre.

³⁶ Oèe moj, neka se Jov iskuša do kraja, što odgovara kao zli ljudi.

³⁷ Jer domeæe na grijeh svoj bezakonje, pljeska rukama meðu nama, i mnogo govori na Boga.

35

¹ Još govori Elijuj i reèe:

² Misliš li da si pravo rekao: moja je pravda veæa od Božije?

³ Jer si rekao: šta æe mi pomoæi, kaka æe mi biti korist, da ne griješim?

⁴ Ja æu odgovoriti tebi i drugovima tvojim s tobom.

⁵ Pogledaj nebo, i vidi; pogledaj oblake, kako su viši od tebe.

⁶ Ako griješiš, šta æeš mu uèiniti? ili ako se umnože bezakonja tvoja, šta æeš mu nauditi?

⁷ Ako si pravedan, šta æeš mu dati? ili šta æe primiti iz ruke tvoje?

⁸ Èovjeku kakav si može nauditi tvoja zloæa, i sinu èovjeèijemu pomoæi tvoja pravda.

⁹ Vapiju od velikoga nasilja kojima se èini, i vièu na ruku silnijeh;

¹⁰ A nijedan ne govori: gdje je Bog, stvoritelj moj, koji daje pjesmu noæu;

¹¹ Koji èini te smo razumniji od zvijerja zemaljskoga, i mudriji od ptica nebeskih.

¹² Tamo vièu s oholosti zlijeh ljudi, ali ne bivaju uslišeni.

¹³ Jer Bog ne sluša taštine, i svemoguæi ne gleda na nju.

¹⁴ Akamoli kad kažeš: ne vidiš to. Pred njim je sud; èekaj ga.

¹⁵ A sada èim te gnjev pohodi, nije ništa, niti je gledao na sve što si uèinio;

¹⁶ Zato Jov naprazno otvora usta svoja, i bezumno umnožava rijeèi.

36

¹ Još govori Elijuj i reèe:

² Potrpi me malo, i pokazaæu ti, jer još ima što bih govorio za Boga.

³ Poèeæu izdaleka besjedu svoju, i pokazaæu da je tvorac moj pravedan.

⁴ Doista, neæe biti lažne rijeèi moje, kod tebe je koji pravo misli.

⁵ Gle, Bog je silan, ali nikoga ne odbacuje, silan je snagom srèanom.

⁶ Ne da živjeti bezbožniku, a nevoljnicima èini pravdu.

⁷ Ne odvrææa od pravednika oèiju svojih, nego još s carevima na prijesto posaðuje ih navijek, te se uzvišuju.

⁸ Ako li su okovani u puta i svezani užima nevoljnièkim,

⁹ Tada im napominje djela njihova i bezakonja njihova kako su silna.

¹⁰ I otvora im uho da bi se popravili, i govori im da se vrate od bezakonja.

¹¹ Ako poslušaju i stanu mu služiti, dovršuju dane svoje u dobru i godine svoje u radosti.

¹² Ako li ne poslušaju, ginu od maèa i umiru s bezumlja.

¹³ A koji su licemjerna srca, navlaèe gnjev i ne vièu kad ih poveže;

¹⁴ Umire u mladosti duša njihova i život njihov meðu kurvama.

¹⁵ Izbavlja nevoljnika iz nevolje njegove i otvora mu uho u mucu.

¹⁶ Tako bi i tebe izveo iz tjeskobe na prostrano mjesto, gdje ništa ne dosaðuje, i mirni sto tvoj bio bi pun pretiline.

¹⁷ Ali si zaslužio sud bezbožnièki; i sud i pravda snađe te.

¹⁸ Doista, gnjev je na tebi; gledaj da te ne odbaci u karanju, te te veliki otkup neæe izbaviti.

¹⁹ Hoæe li gledati na tvoje bogatstvo? neæe ni na zlato ni na kaku silu blaga tvojega.

²⁰ Ne uzdiši za noæu u koju narodi odlaze na svoje mjesto.

²¹ Èuvaj se da ne pogledaš na taštinu i voliš nju nego nevolju.

22 Gle, Bog je najviši svojom silom, ko je uèitelj kao on?

23 Ko mu je odredio put njegov? ili ko æe mu reæi: èiniš nepravo?

24 Opominji se da velièaš djela njegova, koja gledaju ljudi.

25 Svi ljudi vide ih, svaki ih gleda izdaleka.

26 Gle, Bog je velik, i ne možemo ga poznati, broj godina njegovijeh ne može se dokuèiti.

27 Jer on steže kaplje vodene, koje liju dažd iz oblaka njegovijeh;

28 Kad teku oblaci, kaplju na mnoštvo ljudsko.

29 I ko bi razumio prostor oblacima i grmljavu u šatoru njegovu?

30 Kako prostire nad njim svjetlost svoju, i dubine morske pokriva?

31 Tijem sudi narodima, daje hrane izobila.

32 Rukama zaklanja svjetlost, i naređuje koga da srete,

33 Javljajuæi prema njemu dobru volju svoju, i prema stoci i prema rodu zemaljskom.

37

1 I od toga drkæe srce moje, i otskaèe sa svojega mjesta.

2 Slušajte dobro gromovni glas njegov i govor što izlazi iz usta njegovijeh.

3 Pod sva nebesa pušta ga, i svjetlost svoju do krajeva zemaljskih.

4 Za njom rièe grom, grmi glasom velièanstva svojega, niti što odgađa kad se èuje glas njegov.

5 Divno Bog grmi glasom svojim, èini stvari velike, da ih ne možemo razumjeti.

⁶ Govori snijegu: padni na zemlju; i daždu sitnome i daždu silnome.

⁷ Zapeèaæava ruku svakom èovjeku, da pozna sve poslenike svoje.

⁸ Tada zvijer ulazi u jamu, i ostaje na svojoj loži.

⁹ S juga dolazi oluja, i sa sjevera zima.

¹⁰ Od dihanja Božijega postaje led, i široke vode stiskuju se.

¹¹ I da se natapa zemlja, natjeruje oblak, i rasipa oblak svjetlošæu svojom.

¹² I on se obræe i tamo i amo po volji njegovoj da èini sve što mu zapovjedi po vasiljenoj.

¹³ Èini da se nađe ili za kar ili za zemlju ili za dobroèinstvo.

¹⁴ Èuj to, Jove, stani i gledaj èudesa Božija.

¹⁵ Znaš li kako ih Bog uređuje i kako sija svjetlošæu iz oblaka svojega?

¹⁶ Znaš li kako vise oblaci? Znaš li èudesa onoga koji je savršen u svakom znanju?

¹⁷ Kako ti se haljine ugriju kad umiri zemlju od juga?

¹⁸ Jesi li ti s njim razapinjao nebesa, koja stoje tvrdo kao saliveno ogledalo?

¹⁹ Nauèi nas šta æemo mu reæi; ne možemo od tame govoriti po redu.

²⁰ Hoæe li mu ko pripovjediti što bih ja govorio? Ako li bi ko govorio, zaista, bio bih proždrt.

²¹ Ali sada ne mogu ljudi gledati u svjetlost kad sjaje na nebu, pošto vjetar prođe i oèisti ga;

²² Sa sjevera dolazi kao zlato; ali je u Bogu strašnija slava.

²³ Svemoguæ je, ne možemo ga stignuti; velike je sile, ali sudom i velikom pravdom nikoga ne muèi.

²⁴ Zato ga se boje ljudi: ne može ga vidjeti nikakav mudarac.

38

¹ Tada odgovori Gospod Jovu iz vihora i reèe:

² Ko je to što zamraèuje savjet rijeèima nerazumno?

³ Opaši se sada kao èovjek; ja æu te pitati, a ti mi kazuj.

⁴ Gdje si ti bio kad ja osnivah zemlju? kaži, ako si razuman.

⁵ Ko joj je odredio mjere? znaš li? ili ko je rastegao uže preko nje?

⁶ Na èem su podnožja njezina uglavljena? ili ko joj je metnuo kamen ugaoni?

⁷ Kad pjevahu zajedno zvijezde jutrnje i svi sinovi Božji klikovahu.

⁸ Ili ko je zatvorio more vratima kad kao iz utrobe izide?

⁹ Kad ga odjeh oblakom i povih tamom;

¹⁰ Kad postavih za nj uredbu svoju i metnuh mu prijevornice i vrata;

¹¹ I rekoh: dovde æeš dolaziti, a dalje neæeš, i tu æe se ustavljati ponositi valovi tvoji.

¹² Jesi li svoga vijeka zapovjedio jutru, pokazao zori mjesto njezino,

¹³ Da se uhvati zemlji za krajeve, i da se rastjeraju s nje bezbožnici,

¹⁴ Da se ona promijeni kao blato peàatno, a oni da stoje kao haljina,

15 Da se oduzme bezbožnicima svjetlost njihova i ruka podignuta da se slomi?

16 Jesi li dolazio do dubina morskih? i po dnu propasti jesi li hodio?

17 Jesu li ti se otvorila vrata smrtna, i vrata sjena smrtnoga jesi li vidio?

18 Jesi li sagledao širinu zemaljsku? kaži, ako znaš sve to.

19 Koje je put k stanu svjetlosti? i gdje je mjesto tami,

20 Da bi je uzeo i odveo do međe njezine, i znao staze k domu njezinu?

21 Znaš ti; jer si se onda rodio, i broj je dana tvojih velik.

22 Jesi li ulazio u riznice šnježne? ili riznice gradne jesi li vidio,

23 Koje èuvam za vrijeme nevolje, za dan boja i rata?

24 Kojim se putem dijeli svjetlost i ustoka se razilazi po zemlji?

25 Ko je razdijelio jazove povodnju i put svjetlici gromovnoj?

26 Da bi išao dažd na zemlju gdje nema nikoga, i na pustinju gdje nema èovjeka,

27 Da napoji pusta i nerodna mjesta, i uèini da raste trava zelena.

28 Ima li dažd oca? ili ko je rodio kaplje rosne?

29 Iz èije je utrobe izašao led, i ko je rodio slanu nebesku,

30 Da se vode skrivaju i postaju kao kamen i krajevi propasti srastaju?

31 Možeš li svezati miline vlašićima? ili svezu štapima razdriješiti?

32 Možeš li izvesti južne zvijezde na vrijeme? ili kola sa zvijezdama njihovijem hoæeš li voditi?

33 Znaš li red nebeski? možeš li ti ureðivati vladu njegovu na zemlji?

34 Možeš li dignuti glas svoj do oblaka da bi te mnoštvo vode pokrilo?

35 Možeš li pustiti munje da idu, i da ti reku: evo nas?

36 Ko je metnuo èovjeku u srce mudrost? ili ko je dao duši razum?

37 Ko æe izbrojiti oblake mudrošæu, i mjevove nebeske ko æe izliti,

38 Da se raskvašen prah zgusne i grude da se slijepe?

39

1 Loviš li ti lavu lov? i laviæima trbuh puniš,

2 Kad leže u peæinama i vrebaju u zaklonu svom?

3 Ko gotovi gavranu hranu njegovu kad ptiaei njegovi vièu k Bogu i lutaju nemajuæi šta jesti?

4 Znaš li vrijeme kad se divokoze koze? i jesi li vidio kad se košute legu?

5 Jesi li izbrojio mjesece, dokle nose? znaš li vrijeme kad se legu?

6 Kako se savijaju, mlad svoju ispuštaju, i opraštaju se bolova?

7 Kako jaèa mlad njihova, raste po polju i otišavši ne vraæa se k njima?

8 Ko je pustio divljega magarca da je slobodan, i remene divljemu magarcu ko je razdriješio?

9 Kojemu odredih pustinju za kuæu i za stan slatinu.

10 On se smije vrevi gradskoj, i ne sluša vike nastojnikove.

11 Što nalazi u gorama, ono mu je piæa, i traži svaku zelen.

12 Bi li ti jednorog htio služiti? bi li noæivao za jaslina tvojim?

13 Možeš li vezati užem jednoroga da ore? hoæe li vlaèiti brazde za tobom?

14 Hoæeš li se osloniti na nj što mu je snaga velika? i ostaviti na njemu svoj posao?

15 Hoæeš li se pouzdati u nj da æe ti svesti ljetinu i na gumno tvoje složiti?

16 Jesi li ti dao paunu lijepa krila i perje èaplji ili noju?

17 Koji snese na zemlji jajca svoja, i ostavi da ih prah grije;

18 I ne misli da æe ih noga razbiti i zvijer poljska zgaziti;

19 Nemilostiv je ptiæima svojim kao da nijesu njegovi, i da mu trud ne bude uzalud ne boji se.

20 Jer mu Bog nije dao mudrost niti mu je udijelio razuma.

21 Kad se podigne u vis, smije se konju i konjiku.

22 Jesi li ti dao konju jaèinu? jesi li ti okitio vrat njegov rzanjem?

23 Hoæeš li ga poplašiti kao skakavca? frkanje nozdrva njegovijeh strašno je;

24 Kopa zemlju, veseo je od sile, ide na susret oružju;

25 Smije se strahu i ne plaši se niti uzmièe ispred maèa;

26 Kad zvekæe nad njim tul i sijeva koplje i sulica;

27 Od nemirnoæe i ljutine kopa zemlju, i ne može da stoji kad truba zatrubi.

28 Kad truba zatrubi, on vrišti, izdaleka èuje boj, viku vojvoda i pokliè.

29 Eda li po tvome razumu leti jastrijeb? širi krila svoja na jug?

30 Eda li se na tvoju zapovijest diže u vis orao, i na visini vije gnijezdo?

31 Na stijeni stanuje i bavi se, navrh stijene, na tvrdu mjestu.

32 Odatle gleda hrane, daleko mu vide oèi.

33 I ptiaei njegovi piju krv, i gdje su mrtva tjelesa ondje je on.

34 I tako odgovarajuæi Gospod Jovu reèe:

35 Ko se prepire s Bogom, hoæe li ga uèiti? koji kudi Boga, neka odgovori na to.

36 Tada Jov odgovori Gospodu i reèe:

37 Gle, ja sam malen, šta bih ti odgovorio? Meæem ruku svoju na usta svoja.

38 Jednom govoriš, ali neæu odgovarati; i drugom, ali neæu više.

40

1 A Gospod opet odgovarajuæi Jovu iz vihora reèe:

2 Opaši se sada kao èovjek; ja æu te pitati, a ti mi kazuj.

3 Hoæeš li ti uništiti moj sud? hoæeš li mene osuditi da bi sebe opravdao?

4 Je li u tebe mišica kao u Boga? grmiš li glasom kao on?

⁵ Okiti se sada èašæu i velièanstvom, u slavu i krasotu obuci se.

⁶ Prospi jarost gnjeva svojega, i pogledaj sve ponosite, i obori ih.

⁷ Pogledaj sve ponosite, i ponizi ih, i potri bezbožnike na mjestu njihovu.

⁸ Zatrpañ ih sve u prah, i poveži im lice na skrivenu mjestu.

⁹ Tada æu te i ja hvaliti da te èuva desnica tvoja.

¹⁰ A gle, slon, kojega sam stvorio s tobom, jede travu kao vo;

¹¹ Gle, snaga mu je u bedrima njegovijem, i sila mu je u pupku trbuha njegova;

¹² Diže rep svoj kao kedar, žile od jaja njegovijeh spletene su kao grane;

¹³ Kostì su mu kao cijevi mjedene, zglavci kao poluge gvozdene.

¹⁴ On je prvo između djela Božijih, tvorac njegov dao mu je maè.

¹⁵ Gore nose mu piæu, i sve zvijerje poljsko igra se ondje.

¹⁶ U hladu liježe, u gustoj trsci i glibu.

¹⁷ Granata drveta zaklanjaju ga sjenom svojim, i opkoljavaju ga vrbe na potocima.

¹⁸ Gle, ustavlja rijeku da ne teèe, uzda se da æe ispiti Jordan gubicom svojom.

¹⁹ Hoæe li ga ko uhvatiti na oèi njegove? zamku mu provuæi kroz nos?

²⁰ Hoæeš li udicom izvuæi krokodila ili užem podvezati mu jezik?

²¹ Hoæeš li mu provuæi situ kroz nos? ili mu šiljkom provrtjeti èeljusti?

22 Hoæe li te mnogo moliti, ili æe ti laskati?

23 Hoæe li uèiniti vjeru s tobom da ga uzmeš da ti bude sluga dovijeka?

24 Hoæeš li se igrati s njim kao sa pticom, ili æeš ga vezati djevojkama svojim?

25 Hoæe li se njim èastiti drugovi? razdijeliti ga meðu trgovce?

26 Hoæeš li mu napuniti kožu šiljcima i glavu ostvama?

27 Digni na nj ruku svoju; neæeš više pominjati boja.

28 Gle, zaludu je nadati mu se; kad ga samo ugleda èovjek, ne pada li?

41

1 Nema slobodna koji bi ga probudio; a ko æe stati preda me?

2 Ko mi je prije dao što, da mu vratim? što je god pod svijem nebom, moje je.

3 Neæu muèati o udima njegovijem ni o sili ni o ljepoti stasa njegova.

4 Ko æe mu uzgrnuti gornju odjeæu? k èeljjustima njegovijem ko æe pristupiti?

5 Vrata od grla njegova ko æe otvoriti? strah je oko zuba njegovijeh.

6 Krljušti su mu jaki štitovi spojeni tvrdo.

7 Blizu su jedna do druge da ni vjetar ne ulazi meðu njih.

8 Jedna je za drugu prionula, drže se i ne rastavljaju se.

9 Kad kiha kao da munja sijeva, a oèi su mu kao trepavice u zore.

10 Iz usta mu izlaze luèevi, i iskre ognjene skaèu.

11 Iz nozdrva mu izlazi dim kao iz vreloga lonca ili kotla.

12 Dah njegov raspaljuje ugljevlje i plamen mu izlazi iz usta.

13 U vratu mu stoji sila, i pred njim ide strah.

14 Udi mesa njegova spojeni su, jednostavno je na njemu, ne razmièe se.

15 Srce mu je tvrdo kao kamen, tvrdo kao donji ųrvanj.

16 Kad se digne, dršæu junaci, i od straha oèišæaju se od grijeha svojih.

17 Da ga udari maè, ne može se održati, ni koplje ni strijela ni oklop.

18 Njemu je gvoųde kao pljeva, a mjed kao trulo drvo.

19 Neæe ga potjerati strijela, kamenje iz praæe njemu je kao slamka;

20 Kao slama su mu ubojne sprave, i smije se baèenom koplju.

21 Pod njim su oštri crepovi, stere sebi oštre stvari u glibu.

22 Èini, te vri dubina kao lonac, i more se muti kao u stupi.

23 Za sobom ostavlja svijetlu stazu, rekao bi da je bezdana osijedjela.

24 Ništa nema na zemlji da bi se isporučilo s njim, da bi stvoreno bilo da se nièega ne boji.

25 Što je god visoko prezire, car je nad svijem zvijerjem.

42

¹ Tada Jov odgovori Gospodu i reèe:

² Znam da sve možeš, i da se ne može smesti što naumiš.

³ Ko je to što zamraèuje savjet nerazumno? Zato kaæem da nijesam razumijevao; èudesno je to za me, te ne mogu znati.

⁴ Slušaj kad uzgovorim, i kad zapitam, kaæi mi.

⁵ Ušima slušah o tebi, a sada te oko moje vidi.

⁶ Zato porieem, i kajem se u prahu i pepelu.

⁷ A kad Gospod izgovori one rijeèi Jovu, reèe Gospod Elifasu Temancu: raspalio se gnjev moj na tebe i na dva prijatelja tvoja što ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov.

⁸ Zato sada uzmite sedam telaca i sedam ovnova, i idite k sluzi mojemu Jovu i prinesite ærtve paljenice za se, i sluga moj Jov neka se pomoli za vas, jer æu doista pogledati na nj da ne uèinim s vama po vašoj ludosti, jer ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov.

⁹ I tako otide Elifas Temanac i Vildad Sušanin i Sofar Namaæanin, i uèiniše kako im zapovjedi Gospod. I pogleda Gospod na Jova.

¹⁰ I Gospod povrati što bješe uzeto Jovu pošto se pomoli za prijatelje svoje; i umnoæi Gospod Jovu dvojinom sve što bješe imao.

¹¹ I doðoše k njemu sva braæa njegova i sve sestre njegove i svi preðašnji znanci njegovi, i jedoše s njim u njegovoj kuæi i æaleæi ga tješiše ga za sve zlo što bješe Gospod pustio na nj, i dadoše mu svaki po novac i po grivnu zlatnu.

¹² I Gospod blagoslovi pošljedak Jovov više nego poèetak, te imaše èetrnaest tisuæa ovaca

i šest tisuæa kamila i tisuæu jarmova volova i tisuæu magarica.

¹³ I imaše sedam sinova i tri kæeri.

¹⁴ I prvoj nadje ime Jemima, a drugoj Kesija a treæoj Keren-apuha.

¹⁵ I ne nahoðaše se u svoj zemlji tako lijepijeh djevojaka kao kæeri Jovove, i otac im dade našljedstvo meðu braæom njihovom.

¹⁶ I poslije poživje Jov sto i èetrdeset godina, i vidje sinove i unuke do èetvrtoga koljena.

¹⁷ I umrije Jov star i sit života.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27